

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8520010246
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8520010246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.09.2025, v trestnej veci proti obžalovaným A. B. a C. D. pre pokračovací prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona v znení účinnom od 1.8.2019 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, o odvolaniach oboch obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 1T/57/2020 zo dňa 20.09.2023, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. b/ Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods.3 Tr. poriadku a podľa § 285 písm. c/ Tr. poriadku

obžalovaných

A. B., nar. X.XX.XXXX v E., trvale bytom F. XXXX/X, E. a

C. D., nar. X.XX.XXXX v E., trvale bytom F. XXXX/X, E.,

o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 117/19/7710 zo dňa 10.08.2020 pre skutok právne kvalifikovaný ako pokračovací prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, ktorých sa mali dopustiť tak, že

- dňa 19.2.2019 v čase medzi 12:26 hod. až 13:17 hod. v hoteli D. G. nachádzajúcom sa v G. A., okres D. G., nezisteným spôsobom:

vošli do uzamknutej izby č. A506 na 5. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky položenej na stolíku pri televízore ukradli finančnú hotovosť v rôznych bankovkách, čím takto H. F., trvale bytom I. J. XX, J., spôsobili škodu vo výške 350,- eur,

vošli do uzamknutej izby č. A201 na 2. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky uloženej v kabelke na stolíku pri televízore ukradli finančnú hotovosť, čím takto I. K., trvale bytom F. J. XXXX/XX, A. - D. A., spôsobili škodu vo výške 120,- eur,

vošli do uzamknutej izby č. A707 na 7. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky uloženej v cestovnej taške pri posteli ukradli finančnú hotovosť, čím takto L. G. M., trvale bytom F. XXX, N. A. - N., spôsobili škodu vo výške 200,- eur,

vošli do uzamknutej izby č. A502 na 5. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky položenej v zásuvke skrine prechodovej chodby medzi izbami č. A502 a A503 ukradli finančnú hotovosť 30,- eur a presne

nezistenú sumu britských libier šterlingov, čím takto A. K., trvale bytom O. X. XXXX XXX/X, K. F., spôsobili škodu vo výške najmenej 30,- eur,

dňa 25.6.2019 v čase medzi 15:15 hod. až 16:36 hod. v P. Q. L., B. R. J. XX, okres D. G., nezisteným spôsobom:

vošli do uzamknutej izby č. 235 na 2. poschodí, kde ukradli finančnú hotovosť v sume 220,- eur a zo zásuvky nočného stolíka ukradli kožené puzdro na okuliare červenej farby v hodnote 6,- eur, čím S. B., trvale bytom A. M. J. XXX/XX, A. - T. P., spôsobili škodu v celkovej sume 226,- eur a z tej istej izby ukradli finančnú hotovosť v sume 170,- eur a z nočného stolíka ukradli 1 ks prsteňa zo žltého kovu v hodnote 100,- eur, čím H. H. P., trvale bytom D. P. J. XXX, okres D. U. B., spôsobili škodu v celkovej sume 270,- eur,

vošli do uzamknutej izby č. 242 na 2. poschodí, kde z peňaženky vloženej v kabelke uloženej v skrini na chodbe izby ukradli finančnú hotovosť v rôznych bankovkách v sume 150,- eur a z peňaženky vloženej v zásuvke nočného stolíka ukradli finančnú hotovosť v rôznych bankovkách v sume 350,- eur, čím M. G. F., trvale bytom F. J. XX, okres Q., spôsobili celkovú škodu vo výške 500,- eur,

vošli do uzamknutej izby č. 354 na 3. poschodí, kde z čiernej koženej peňaženky vloženej v čiernej koženej kapse voľne uloženej v poličke nočného stolíka pri posteli ukradli finančnú hotovosť v sume 50,- eur, čím I. V., trvale bytom J. J. XXXX/X, A., spôsobili škodu v celkovej výške 50,- eur a z tej istej izby z čiernej koženej kapsy, voľne uloženej v poličke nočného stolíka pri posteli ukradli jednu bankovku v hodnote 50,- eur, čím B. A., trvale bytom L. J. XXX/XX, A. - S., spôsobili celkovú škodu vo výške 50,- eur,

pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku o d k a z u j e poškodených:

H. F., nar. XX.X.XXXX v A. - W., bytom I. XX, J., okres A. N., vo výške 350,- eur,
I. K., nar. XX.X.XXXX v X., bytom F. XXXX/XX, A. - D. A., N. A. L., vo výške 120,- eur,
L. G. M., nar. XX.X.XXXX v A., bytom F. XXX, N. A. N., vo výške 200,- eur,
A. K., nar. XX.XX.XXXX v K. F., bytom O. X. XXXX XXX/X, K. F., vo výške 30,- eur,
S. B., nar. XX.X.XXXX v A., bytom A. M. XXX/XX, A. - T. P., vo výške 226,- eur,
H. H. P., nar. XX.X.XXXX v U., okres X., bytom D. P. XXX, okres D. U. B., vo výške 270,- eur,
M. G. F., nar. XX.XX.XXXX v F., okres Q., bytom F. XX, okres Q., vo výške 18,- eur,
B. A., nar. XX.X.XXXX v A., bytom L. XXX/XX, A. - S., vo výške 50,- eur,
I. V., nar. X.XX.XXXX v A., bytom J. X, A., vo výške 50,- eur,
spoločnosti A. B. R., I., IČO: XXXXXXXX, sídlom B. R. XX, XXX XX B. R., vo výške 482,- eur,

s ich nárokom na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaných 1. A. B. a 2. C. D., vinných pre pokračovací prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona a pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona v znení účinnom od 1.8.2019 (§ 2 ods. 1 Tr. zákona) formou spolupáchatelstva podľa § 20 Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 19.02.2019 v čase medzi 12:26 hod. až 13:17 hod. v hoteli D. G. nachádzajúcom sa v G. A., N. D. G., nezisteným spôsobom:

vošli do uzamknutej izby č. A506 na 5. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky položenej na stolíku pri televízore ukradli finančnú hotovosť v rôznych bankovkách, čím takto H. F., trvale bytom I. J. XX, J., spôsobili škodu vo výške 350,- eur,

vošli do uzamknutej izby č. A201 na 2. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky uloženej v kabelke na stolíku pri televízore ukradli finančnú hotovosť, čím takto I. K., trvale bytom F. J. XXXX/XX, A. - D. A., spôsobili škodu vo výške 120,- eur,
vošli do uzamknutej izby č. A707 na 7. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky uloženej v cestovnej taške pri posteli ukradli finančnú hotovosť, čím takto L. G. M., trvale bytom F. XXX, N. A. - N., spôsobili škodu vo výške 200,- eur,
vošli do uzamknutej izby č. A502 na 5. poschodí hotela D. G., kde z peňaženky položenej v zásuvke skrine prechodovej chodby medzi izbami č. A502 a A503 ukradli finančnú hotovosť 30,- eur a presne nezistenú sumu britských libier šterlingov, čím takto A. K., trvale bytom O. X. XXXX XXX/X, K. F., spôsobili škodu vo výške najmenej 30,- eur, a

dňa 25.06.2019 v čase medzi 15:15 hod. až 16:36 hod. v hoteli Q. L., B. R. J. XX, okres D. G., nezisteným spôsobom:

vošli do uzamknutej izby č. 235 na 2. poschodí, kde ukradli finančnú hotovosť v sume 220,- eur a zo zásuvky nočného stolíka ukradli kožené puzdro na okuliare červenej farby v hodnote 6,- eur, čím S. B., trvale bytom A. M. J. XXX/XX, A. - T. P., spôsobili škodu v celkovej sume 226,- eur a z tej istej izby ukradli finančnú hotovosť v sume 170,- eur a z nočného stolíka ukradli 1 ks prsteňa zo žltého kovu v hodnote 100,- eur, čím H. H. P., trvale bytom D. P. J. XXX, okres D. U. B., spôsobili škodu v celkovej sume 270,- eur,
vošli do uzamknutej izby č. 242 na 2. poschodí, kde z peňaženky vloženej v kabelke uloženej v skrini na chodbe izby ukradli finančnú hotovosť v rôznych bankovkách v sume 150,- eur a z peňaženky vloženej v zásuvke nočného stolíka ukradli finančnú hotovosť v rôznych bankovkách v sume 350,- eur, čím M. G. F., trvale bytom F. J. XX, okres Q., spôsobili celkovú škodu vo výške 500,- eur,
vošli do uzamknutej izby č. 354 na 3. poschodí, kde z čiernej koženej peňaženky vloženej v čiernej koženej kapse voľne uloženej v poličke nočného stolíka pri posteli ukradli finančnú hotovosť v sume 50,- eur, čím I. V., trvale bytom J. J. XXXX/X, A., spôsobili škodu v celkovej výške 50,- eur a z tej istej izby z čiernej koženej kapsy, voľne uloženej v poličke nočného stolíka pri posteli ukradli jednu bankovku v hodnote 50,- eur, čím B. A., trvale bytom L. J. XXX/XX, A. - S., spôsobili celkovú škodu vo výške 50,- eur.

Za to im okresný súd uložil obžalovanému A. B. podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a zistení priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona, úhrnný trest odňatia slobody na 4 (štyri) roky nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zákona, ho súd na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia a

obžalovanému C. D. podľa § 194 ods. 2 Tr. zákona v spojení s § 41 ods. 1 Tr. zákona, za použitia § 38 ods. 2, ods. 4, ods. 8 Tr. zákona, pri nezistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody na 2 (dva) roky a 4 (štyri) mesiace nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho súd na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku, súd uložil obžalovaným spoločne a nerozdielne, povinnosť nahradiť trestnými činmi spôsobenú škodu, a to poškodeným:

H. F., nar. XX.X.XXXX v A. - W., bytom I. XX, J., okres A. N., vo výške 350,- eur,
I. K., nar. XX.X.XXXX v X., bytom F. XXXX/XX, A. - D. A., N. A. L., vo výške 120,- eur,
L. G. M., nar. XX.X.XXXX v A., bytom F. XXX, okres A. N., vo výške 200,- eur,
A. K., nar. XX.XX.XXXX v K. F., bytom O. X. XXXX XXX/X, K. F., vo výške 30,- eur,
S. B., nar. XX.X.XXXX v A., bytom A. M. XXX/XX, A. - T. P., vo výške 226,- eur,
H. H. P., nar. XX.X.XXXX v U., okres X., bytom D. P. XXX, okres D. U. B., vo výške 270,- eur,
M. G. F., nar. XX.XX.XXXX v F., okres Q., bytom F. XX, okres Q., vo výške 18,- eur,
B. A., nar. XX.X.XXXX v A., bytom L. XXX/XX, A. - S., vo výške 50,- eur,
I. V., nar. X.XX.XXXX v A., bytom J. X, A., vo výške 50,- eur,
spoločnosti A. B. R., I., IČO: XXXXXXXX, sídlom B. R. XX, XXX XX B. R., vo výške 482,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku súd poškodených:

A. K., nar. XX.XX.XXXX v K. F., bytom O. X. XXXX XXX/X, K. F.,

M. G. F., nar. XX.XX.XXXX v F., okres Q., bytom F. XX, okres Q., so zvyškom ich nárokov na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote obžalovaní odvolanie, ktoré dodatočne prostredníctvom svojho obhajcu písomne odôvodnili. V jeho dôvodoch po rekapitulácii odvolaním napadnutého výroku uviedli, že napadnutý rozsudok je rozhodnutím nepreskúmateľným pre nedostatočné odôvodnenie, nereagujúce riadne na námietky a argumenty obhajoby a neobjasňujúce, prečo okresný súd nevyhovел návrhom na vykonanie ďalších dôkazov, čo má za následok, že bolo zásadným spôsobom porušené ich právo na obhajobu. Nedostatočné a selektívne zo strany súdu prvého stupňa bolo i hodnotenie dôkazov, ktoré na hlavnom pojednávaní vykonané boli. Odôvodnenie napadnutého rozsudku tak nezodpovedá ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s požiadavkami kladenými na odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku na základe čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj len „Dohovor“). Obhajobou bolo v priebehu konania pred okresným súdom vznesené väčšie množstvo námietok, ktoré sa síce v prevažnej miere týkali nezákonného znaleckého posudku č. 36/2020 znalca T. R. R. F., K. (č. l. 477-506), ktorý obžaloba zdôrazňovala ako svoj „kľúčový dôkaz“ (pričom s týmito námietkami obhajoby sa okresný súd v napadnutom rozsudku stotožnil a na predmetný znalecký posudok neprihliadal), avšak okrem toho zo strany obhajoby boli namietané aj ďalšie skutočnosti - napr. nezákonnosť domovej prehliadky (č. l. 934); okolnosť, že niektoré tričká uvádzané v zápisnici o vykonaní domovej prehliadky nosil sestrin partner Q. V. (taktiež č. l. 934); opakovane bolo spochybňované dodržanie pravidiel ochrany osobných údajov (GDPR) pri vyhotovovaní obrazových záznamov nachádzajúcich sa vo vyšetrovacom spise (napr. č. l. 935); a predovšetkým viaceré relevantné argumenty odznali v záverečnej reči obhajcu na č. l. 1204-1205, napr. že pri domovej prehliadke neboli objavené veci pochádzajúce zo žalovanej trestnej činnosti; nebol jednoznačne ustálený čas, resp. časy, kedy malo dôjsť k spáchaniu daných skutkov, a to na základe konkrétnych skutočností prezentovaných obhajcom z výpovedí jednotlivých svedkov poškodených; nebolo preukázané, akým spôsobom došlo k vniknutiu do sporných izieb a nebolo preukázané, že došlo k vlámaniu do týchto izieb; že v ubytovacích zariadeniach sa nachádzali kľúče, ku ktorým mali prístup aj iné osoby; v zariadeniach sa nachádzali aj iné vchody, cez ktoré mohli vojsť do objektov skutoční páchatelia; napokon mal obžalovaný A. B. v záverečnej reči (č. l. 1205) uviesť, že „v K. máme veľkú rodinu a je pravda, že do D. G. sme chodili do zriedla si naberať vodu, ktorá je pri ceste a do B. R. sme sa chodievali kúpať do krátera“. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vyššie uvedené námietky obhajoby buď opomenul úplne (ani ich nespomenul - to platí pre väčšinu z nich), alebo sa s nimi vecne nevysporiadal, čiže odmietol ich len formálne, bez vecnej, jasnej, zrozumiteľnej a dostatočne konkrétnej odpovede, resp. neodôvodnil odmietnutie návrhov na vykonanie dôkazov (vada tzv. opomenutých dôkazov). Takýmto spôsobom zostalo v napadnutom rozsudku celkom neodôvodnené odmietnutie vykonania dokazovania v zmysle návrhu doručeného okresnému súdu 20.08.2021 (č. l. 819), a to na vyžiadanie stanoviska vyšetrovateľa OR PZ v Žiline, resp. povereného príslušníka PZ, konajúceho vo veci ČVS: ORP-733/ZZ- ZA-2020, vo vzťahu k uvedenej veci, stavu tam predložených dôkazov a ich porovnania s tam podaným znaleckým posudkom T. F. č. 51/2021; ďalej aj odmietnutie vykonania dokazovania obhajcom na č.l. 1039 navrhovanými výsluchmi svedkov - osôb, ktoré uvádzali svedkovia ako osoby v súvislosti so zabezpečením kamerových záznamov, a to V. D. (údržbár v ubytovacom zariadení Q. vo B. R.), K. H. (technik v ubytovacom zariadení Q. vo B. R.), K. P. (vedúci IT oddelenia v hoteli D. G. v G. A.) a p. K. (ktorá mala riadiť otázky GDPR v hoteli D. G. v G. A.), ktorých výsluch obžaloba navrhovala k otázkam označenia priestorov, ktoré boli snímané priemyselnými kamerami, ako aj k otázkam spravovania týchto systémov a prístupu k týmto systémom a záznamom; napokon okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku nijako neodôvodnil ani odmietnutie vykonania dokazovania v zmysle návrhu doručeného súdu 09.09.2022 (č. l. 980 p. v.) na získanie dátových stôp z videozáznamov, aby bol určený dátum a čas vyhotovenia záznamu, ako aj čas vytvorenia CD nosičov. Zároveň viaceré dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, okresný súd opomenul v napadnutom rozsudku zohľadniť pri ustáľovaní skutkového stavu veci, t. j. nepodrobil ich akýmkoľvek svojim úvahám a hodnoteniam. Príkladom je znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Košice č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/1712 zo 19.09.2019 na č. l. 375-378 vo veci DNA analýzy stôp - sterov z peňaženiek a kabeliek poškodených, v ktorých mali mať uložené odcudzené peniaze. Hoci tento znalecký posudok bol okresným súdom vykonaný

na hlavnom pojednávaní 15.12.2021, v odôvodnení napadnutého rozsudku neboli žiadnym spôsobom vyhodnotený a neboli z neho vyodené žiadne skutkové zistenia - zjavne z dôvodu, že tieto by museli byť v prospech obhajoby. Zo záveru daného znaleckého posudku na č. I. 377 totiž jednoznačne vyplýva, že DNA analýza predložených predmetov - sterových tyčiniek nebola úspešná a DNA analýzou neboli získané interpretovateľné profily, čo inými slovami znamená, že na žiadnej z peňaženiek a kabeliek poškodených, v ktorých mali mať uloženú odcudzenú hotovosť, neboli zistené stopy DNA obžalovaných. Bez akéhokoľvek odôvodnenia v napadnutom rozsudku je taktiež právne posúdenie stíhaných konaní z 19.02.2019 a 25.06.2019 ako čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu v zmysle § 122 ods. 10 Tr. zákona, t. j. súd prvej inštancie nijako neobjasnil objektívnu súvislosť týchto údajných čiastkových útokov v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj ich subjektívnu súvislosť v jednotiacom zámere páchatel'a. Ďalej je nutné namietnuť, že skutok (resp. skutky) tak, ako sa uvádza v skutkovej vete napadnutého rozsudku, v žiadnom prípade ani sám osebe neumožňuje subsumpciu pod trestné činy tak, ako boli okresným súdom v zhode s obžalobou právne kvalifikované, t. j. ako pokračovací prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zákona formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zákona a pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v znení účinnom od 01. augusta 2019 formou spolupáchatel'stva podľa § 20 Tr. zákona. V prvom rade, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu spočívajúcu v prečine porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zákona, tak táto nemôže obstať jednak vôbec v kvalifikovanej skutkovej podstate (§ 194 ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zákona), ale pre nejasné a neurčité vymedzenie skutku ani len v základnej skutkovej podstate prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona. V skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku sa v tomto smere uvádza iba to, že „nezisteným spôsobom vošli“ do jednotlivých uzamknutých izieb, ide o absolútne nejasné a neurčité obrysy skutku, ktoré nezodpovedajú všetkým obligatórnym znakom objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona. „Vojdenie nezisteným spôsobom“ do (hoci aj) uzamknutej izby nepredstavuje samé osebe neoprávneného vniknutie do obydľia iného; z formulácie „nezisteným spôsobom vošli“ sa nedá nijako (ani v hrubých rysoch) vyvodiť, v čom by vlastne malo spočívať vniknutie do obydľia iného a už vôbec jeho neoprávnenosť. „Vojdenie nezisteným spôsobom“ do uzamknutej izby (bez akejkolvek ďalšej špecifikácie v rámci skutkovej vety, že sa tak stalo napr. bez vedomia a súhlasu osoby obývajúcej danú izbu a ďalších osôb oprávnených disponujúcich kľúčmi od nej) môže prebehnúť aj tak, že osoba, ktorá do izby vchádza, si ju odomkne s použitím kľúča, ktorý jej vedome odovzdala iná osoba, ktorá ho má v oprávnenej držbe (zo skutkovej vety napadnutého rozsudku pritom nevyplyva nič, čo by napríklad takýto spôsob „vojdenia nezisteným spôsobom“ do uzamknutej izby vylučovalo). Skutková veta rozsudku musí s dostatočnou obsahovou určitosťou vyjadrovať všetky skutkové okolnosti, ktoré sú kvalifikačným momentom použitej právnej kvalifikácie. Ďalej podľa § 122 ods. 4 Tr. zákona trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou. Aby vniknutie do uzavretého priestoru spĺňalo definičné znaky spáchania trestného činu vlámaním, musí ísť o také vniknutie, ktoré spĺňa aspoň jeden zo spôsobov, ktoré sú uvedené v definícii spáchania trestného činu vlámaním podľa § 122 ods. 4 Tr. zákona. Treba v tejto súvislosti zdôrazniť, že aktuálne nejestvuje akákoľvek možnosť formulačnej korekcie (úpravy) skutku oproti zneniu, ktoré je obsiahnuté v skutkovej vete napadnutého rozsudku, v ďalšom konaní zo strany tak odvolacieho súdu, ako ani súdu prvého stupňa (v prípade možného zrušenia rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie), ktorá by bola v konečnom dôsledku v neprospech obžalovaných, a to z dôvodu, že odvolanie proti výroku o vine i treste bolo podané iba zo strany obžalovaných, a teda sa musí uplatniť zásada zákazu reformatio in peius v zmysle § 325 Tr. poriadku vo všetkých jej dôsledkoch a v celej šírke. V samotnej skutkovej vete napadnutého rozsudku sa neuvádza nič, čo by sa dalo právne posúdiť (kvalifikovať) ako nedovolené prekonanie uzamknutia; uvedené nemožno naprávať v odôvodnení. Vyjadrením zisteného skutkového stavu je skutok obsiahnutý v takzvanej skutkovej vete rozsudku, nie skutkové okolnosti uvedené v dôvodoch rozhodnutia, vyplývajúce z vykonaného dokazovania, pokiaľ nie sú v skutkovej vete rozsudku obsiahnuté (primerane napr. R 13/1997, R 100/2001, R 24/2004, R 32/2007, pozri tiež už zmieňovaný rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 4Tdo/63/2019 z 21. januára 2020). Výhradu je potrebné vzniesť aj voči formulácii „ukradli“ v skutkovej vete napadnutého rozsudku, keď ide o formuláciu, do ktorej sa predčasnou subsumpciou presúva časť právneho posúdenia, čo je neprípustné (porovnaj napr. III. ÚS 412/2020, bod 37). V zásade je rovnako vylúčené, aby v rozsudku odsudzujúcom obžalovaného za trestný čin vraždy bolo priamo v skutkovej vete uvedené, že obžalovaný „zavraždil“ inú osobu. Z uvedeného možno uzavrieť, že i bez potreby akéhokoľvek hlbšieho posudzovania vykonaného dokazovania nie je možné — pri

neprípustnosti modifikácie skutku uvedeného v skutkovej vete napadnutého rozsudku v neprospech obžalovaných — uznať ma za vinného z prečinu porušovania domovej slobody ani v základnej, ani v kvalifikovanej skutkovej podstate, a navyše pri skutku z 19. februára 2019 nejde ani o krádež podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v spojení s § 125 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom od 06.08.2024, takže skutok, ku ktorému malo dôjsť 19.02.2019, nie je trestným činom vôbec a druhý skutok, ku ktorému malo dôjsť 25.06.2019, by tak ako je vymedzený v skutkovej vete napadnutého rozsudku, mohol byť právne posúdený iba ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (z vyššie uvedených dôvodov nie v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona). Nad rámec toho, ani z vykonaného dokazovania vonkoncom nie je zrejmé, a už vôbec „jednoznačne“, ako uvádza súd prvého stupňa na strane 20 napadnutého rozsudku, že by zo strany spoluobžalovaných (resp. ani iného, neznámeho páchatela) došlo k nedovolenému prekonaniu uzamknutia sporných hotelových izieb (a akým, v skutkovej vete napadnutého rozsudku nijako nekonkretizovaným, spôsobom). Uvedené súvisí potom už aj s nedostatočným a nesprávnym zistením skutkového stavu súdom prvého stupňa. Pokiaľ ide o znalecký posudok Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Košice č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/1712 zo 04.09.2019 (č. l. 364-374), v prípade stôp na sporných dverách od izieb č. 235, 242 a 354 v hoteli Q. vo B. R., kde boli ubytovaní jednotliví poškodení pri skutku z 25.06.2019, teda závery znaleckého ústavu nevyznievajú jednoznačne, ale znalecký ústav pripustil („mohli byť“) nasledovné alternatívy: (a) mohol byť použitý prípravok (planžeta), (b) mohol byť použitý príslušný originálny kľúč alebo príslušný duplikát kľúča, (c) stopy mohli vzniknúť pri bežnom používaní dverí. Za uvedenej situácie, pri akceptovaní zásady in dubio pro reo, nie je možné zvoliť si z predmetných alternatív tú, ktorá je pre obžalovaného najnepriaznivejšia (a už vonkoncom napr. bez výsluchu spracovateľa predmetného znaleckého posudku), a konštatovať, hoci aj len neprípustne iba v odôvodnení napadnutého rozsudku, že jednoznačne došlo k nedovolenému prekonaniu uzamknutia predmetných hotelových izieb. Zároveň boli súdom prvého stupňa celkom opomenuté v rámci hodnotenia vykonaného dokazovania (okrem iného) odpovede Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Košice v jeho posudku č. KEU-KE-EXP-2019/1712 zo 04.09.2019 na otázky č. 5 a 7 na č. l. 372-373, z ktorých vyplýva, že znalecký ústav výslovne uviedol, že stopy v mechanizme skúmaných vložiek dverí izieb v hoteli Q. vo B. R. (odpoveď na 5. otázku), ako aj stopy v mechanizme skúmaných vložiek dverí izieb v hoteli D. G. v G. A. (odpoveď na 7. otázku) „neboli vytvorené kovovými špárovými mierkami, kľúčmi do cylindrických mechanizmov a kliešťami“, t. j. tými predmetmi, ktoré boli nájdené a zaistené pri domovej prehliadke v byte na F. XXXX/X v E. 03.07.2019, resp. pri prehliadke iných priestorov - motorového vozidla. V tejto súvislosti je neakceptovateľné poukazovanie okresného súdu v napadnutom rozsudku na to, že „z kovových špárových mriežok možno vyrobiť samotné planžety“ (strana 14 napadnutého rozsudku), čo znalecký ústav neuviedol vo svojom znaleckom posudku v časti „Záver“ v rámci odpovedí na položené otázky vyšetrovateľa (kde konštatoval iba nevytvorenie skúmaných stôp kovovými špárovými mierkami), ale uvedené zmienil len okrajovo na strane 12 znaleckého posudku na č. l. 368 p. v. Je zrejmé, že planžety ako prípravky na bezkľúčové prekonávanie cylindrických vložiek môžu byť vyrobené prakticky z akýchkoľvek plochých kovových predmetov, nie iba z kovových špárových mierok nájdených pri domovej prehliadke (čo je bežne dostupný tovar v železiarstvach), a navyše na prípadnú výrobu planžiet z kovových špárových mierok by sa vyžadovali kovospracujúce prístroje, ktoré pri domovej prehliadke nájdené neboli. Za daných okolností neboli v konaní produkované žiadne priame ani nepriame dôkazy o tom, že by malo dôjsť (spoluobžalovaných) k spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody (obligatórne znaky objektívnej stránky, ktorého skutková veta napadnutého rozsudku neobsahuje), pričom dôkazmi preukazujúcimi spáchanie trestného činu porušovania domovej slobody nemôžu byť iba tvrdenia poškodených, že odcudzené veci mali umiestnené v zamknutých izbách. To sa napokon nutne prejavilo práve v celkom zjavne nedostatočnom popise skutku v skutkovej vete rozsudku v znení „nezisteným spôsobom vošli“. Súd prvého stupňa v konaní vykonal viaceré nezákonné dôkazy, na ktoré vôbec prihliadať nemal, naproti tomu nevykonal vo veci viaceré dôkazy, ktorých vykonanie bolo a je potrebné. Okrem už vyššie mnou uvádzaných obhajobou navrhovaných dôkazov, ktorých odmietnutie okresný súd v napadnutom rozsudku nijako neodôvodnil, okresný súd nesprávne nevykonal na hlavnom pojednávaní: dokazovanie návrhom prokurátora na vydanie príkazu na domovú prehliadku na č. l. 238-288, ani samotným príkazom na domovú prehliadku na č. l. 289-294, vrátane doručenky na č. l. 300, hoci obhajoba výslovne namietala nezákonnosť domovej prehliadky (č. l. 934), čo potom zo strany okresného súdu nutne vyžadovalo vykonanie i takéhoto dokazovania; ak sa majú také dôkazy nesprávne považovať za zákonné a procesne prípustné, nevykonal ani obrazové (kamerové) záznamy nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise v celom ich relevantnom rozsahu, ale spravidla len v rozsahu pár účelovo vybraných sekúnd ich trvania,

pri všetkých vyššie uvedených iba sčasti okresným súdom vykonaných obrazových záznamoch treba uviesť, že okresný súd u obžalovaných vôbec nezisťoval, či súhlasia s tým, aby sa predmetné obrazové záznamy na hlavnom pojednávaní prehrávali iba v rozsahu niekoľkých okresným súdom selektívne zvolených sekúnd; akékoľvek dokazovanie právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš vo veci sp. zn. OT/15/2015, z ktorého by mohol usúdiť, o aký konkrétny skutok išlo v danej veci — na strane 23 napadnutého rozsudku okresný súd bez toho, aby sa oboznámil s právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš vo veci sp. zn. OT/15/2015 a aby si dal vôbec pripojiť (zapožičať) spis v uvedenej veci, nepreskúmateľne konštatuje k osobe obžalovaného C. D., že vraj „vo vzťahu k uvádzanej veci menovaného súdu OT/15/2015 je v tu prejednáwanej veci menovaný obžalovaný opäť uznávaný vinným z druhovo totožnej trestnej činnosti a začal ju páchať len niečo po roku od jeho osvedčenia v predchádzajúcej veci, pričom dokonca uvádza, že C. D. bol vo veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš sp. zn. OT/15/2015 odsúdený za „spolupáchatelstvo taktiež spoločne s A. B. ako aj v tejto veci“, a to opäť bez toho, aby právoplatným rozhodnutím Okresného súdu Liptovský Mikuláš vo veci sp. zn. OT/15/2015 vôbec niekedy disponoval. Čo sa týka dôkazov vykonaných okresným súdom na hlavnom pojednávaní, napriek tomu, že ide o dôkazy, ktoré okresný súd vykonať nemal, resp. na ne nemal pri hodnotení dôkazov prihliadať a ktoré nesmú byť počítané do štruktúry usvedčujúcich dôkazov, medzi nimi treba uviesť nasledovné, že primárnym hľadiskom vyhodnocovania každého dôkazu zo strany súdu je jeho zákonnosť, t. j. predovšetkým zákonnosť spôsobu jeho získania pre potreby trestného konania. Pokiaľ ide o výpovede svedkov poškodených v prípravnom konaní, súd prvého stupňa mal na hlavnom pojednávaní čítať iba zápisnice o výsluchoch svedkov — poškodených, ku ktorým došlo po vznesení obvinenia obom obžalovaným, a nie aj zápisnice o ich výsluchoch pred vznesením obvinenia, ktoré boli uskutočnené bez možnosti účasti ich obhajcu (pozri na hlavnom pojednávaní konanom 15.12.2021, v zápisnici na č. l. 920-921), pričom prokurátor v obžalobe navrhoval menovaných svedkov — poškodených predvolať a vypočuť (č. l. 711) a hoci na výzvu súdu prítomné strany súhlasili s vykonaním dokazovania namiesto výsluchov svedkov čítaním zápisníc o ich výpovediach (č. l. 920); z takéhoto vyjadrenia prokurátora, obžalovaných a obhajcu nemožno usúdiť, že súhlasili aj s čítaním zápisníc o výsluchoch svedkov — poškodených, ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia. Procesne nepoužiteľné ako usvedčujúce dôkazy v konaní pred súdom sú interné analýzy objasňovania zločinu krádeže v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody, vyhotovené zo strany policajtov - operatívcov z 25.02.2019 na č. l. 594-615 a z 26.06.2019 na č. l. 616-645. Osobitne treba zdôrazniť, že práve z operatívnej analýzy na č. l. 594-615 čerpal súd prvého stupňa údajné fotografie — obrázky vozidla na č. l. 595 a 602, ako to vyplýva zo strany 12 napadnutého rozsudku, z ktorých mal za preukázané, že vozidlo VW Golf, EČ: S., bolo kamerou v meste D. G., sledujúcou štátne poznávacie značky, 19.02.2019 zachytené v čase 12:13 hod. pri vstupe do mesta a v rovnaký deň v čase 13:28 hod. pri výjazde z mesta. Už zo staršej judikatúry možno vyvodit', že úradné záznamy príslušníkov polície nemôžu slúžiť ako dôkazy v konaní pred súdom (m. m. R 26/1989). V danom prípade „analýzy“ objasňovania stíhaných trestných činov, vypracované príslušníkmi Policajného zboru na úseku operatívy, rovnako nie sú použiteľné v konaní pred súdom ako listinné dôkazy, keďže listinný dôkaz musí byť sám dôkazom týkajúcim sa skutkového deja, prípadne osoby obvineného či iných osôb, avšak operatívne analýzy vypracované policajtmí sú len nosičom informácie o vyhodnotení iných dôkazov, resp. neprocesných informácií z ich strany. Je absolútne nemysliteľné, aby boli (v akejkoľvek časti) ako dôkazy svedčiace o vine obžalovaného využívané v konaní pred súdom interné analýzy („zvodky“) spracované operatívou PZ pred vznesením obvinenia, ktoré mali slúžiť vyšetrovateľovi na stotožnenie podozrivých osôb (v zásade je to rovnako nemysliteľné, alebo ešte nemysliteľnejšie, ako keby malo byť jedným z usvedčujúcich dôkazov v konaní pred súdom uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia). Rovnako nepoužiteľné sú potom akékoľvek časti takýchto operatívnych policajných analýz („zvodiak“), vrátane obrázkov v nich sa nachádzajúcich na č. l. 595 a 602. Ide o obrázky nie v pôvodnej podobe, ale upravené a vložené do textu analýzy („zvodky“), pričom v originálnej elektronickej podobe sa takéto obrázky vo vyšetrovacom spise ani nenachádzajú a ak mali byť predmetné obrázky vyhotovené z kamerových záznamov kamier v Starej Ľubovni z 19.02.2019, tak v obsahu spisu nie je žiaden obrazový (kamerový) záznam z niektorej kamery snímajúcej cestu v D. G. z 19.02.2019. Absenciu relevantných dôkazov v obsahu vyšetrovacieho spisu (napr. kamerových záznamov zo D. G. z 19.02.2019) nemožno „prekonať“ obsahom operatívnej policajnej analýzy („zvodky“), do ktorej sa zahrnú obrázky, ktorých pôvod, autenticita a spôsob získania príslušníkmi PZ sa nedajú žiadnym spôsobom zistiť a overiť. Za nezákonnú treba ďalej považovať domovú prehliadku vykonanú 03.07.2019, a to z viacerých dôvodov, v dôsledku čoho boli nezákonne zaistené všetky veci pri tejto domovej prehliadke, vrátane oblečenia, kľúčov a kovového náradia, ktoré boli následne použité pri znaleckom skúmaní, a to jednak v znaleckom posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Košice,

odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/1712 z 13.01.2020 (č. I. 379-471) a jednak v znaleckom posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Košice, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/1712 zo 04.09.2019 (č. I. 364-374), čo sa potom nutne prenieslo v zmysle tzv. teórie plodov z otráveného stromu aj na obsah týchto znaleckých posudkov a zaťažilo ich nezákonnosťou. K inštitútu domovej prehliadky vo všeobecnosti pozri bližšie (v zhode s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Tdo/67/2016, z 23.11.2017), platí pre konkrétny prípad, že z obsahu vyšetrovacieho spisu zjavne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní mali už pred jej vykonaním, minimálne od 28.06.2019 (resp. najneskôr od 02.07.2019), stotožneného ako nezameniteľne známeho podozrivého minimálne C. D., obvinenie mu bolo však vznesené, rovnako ak obžalovanému B., až na druhý deň po vykonaní domovej prehliadky 04.07.2019 uznesením vyšetrovateľa na č. I. 22-32, čo sa stalo zjavne účelovo oneskorene, aby bol obom znemožnený výkon obhajobných práv obvinených osôb v čase vykonania domovej prehliadky. V danej veci malo byť uznesenie o vznesení obvinenia v skutočnosti doručené minimálne C. D. najneskôr pri domovej prehliadke a zároveň mal byť obžalovaný B. spolu s ním najneskôr pri domovej prehliadke informovaný vyšetrovateľom, že sú podozriví z konkrétnej trestnej činnosti, a to aj so zreteľom na nutnosť eurokonformného výkladu ustanovení Tr. poriadku (aj v znení účinnom pred 15.03.2024, pozn.) v súlade s uznesením Rady (EÚ) z 30.11.2009 o pláne na posilnenie procesných práv podozrivých alebo obvinených osôb v trestnom konaní (2009/C 295/01) a smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2012/13/EÚ z 22.05.2012 o práve na informácie v trestnom konaní. Uvedeným postupom im vyšetrovateľ neumožnil materiálnu realizáciu nielen procesných práv obvinených osôb, ale ani vôbec akejkoľvek obhajoby osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie (§ 2 ods. 9 Tr. poriadku), ba ani len získať poňatie o tom, v súvislosti s akým konkrétnym skutkom kvalifikovaným ako trestný čin sa vlastne domová prehliadka realizuje. V tejto súvislosti je nutné akcentovať, že pri samotnej domovej prehliadke, resp. prehliadke iných priestorov (motorového vozidla), a pri osobnej prehliadke C. D., všetkých vykonaných 03.07.2019, nebolo nájdené a v čase medzi 02. júlom 2019 a 04. júlom 2019 neboli vyšetrovateľom získané žiadne také nové dôkazy, ktoré by kvalitatívne posilňovali podozrenie práve voči C. D. a odôvodňovali, že k vzneseniu obvinenia sa pristúpilo až 04.07.2019. Navyše pokiaľ aj ide o jednotlivé nájdené a zaistené kusy oblečenia, kovového náradia a kľúčov, z celého obsahu spisu sa nedá žiadnym spôsobom zistiť, čo z týchto vecí malo patriť, resp. byť v užívaní práve C. D., keďže zo spisu vyplýva, že predmetný byt okrem neho v rozhodnom období užívali aj ďalší dvaja muži — ja a Q. V. Samotné vykonanie domovej prehliadky, teda a všetky dôkazy zaistené (odňaté) pri domovej prehliadke (ako aj pri súvisiacej prehliadke iných priestorov — motorového vozidla), boli orgánmi činnými v trestnom konaní získané v rozpore so zákonom, a preto sú v zmysle § 119 ods. 3 Tr. poriadku v konaní nepoužiteľné. Následne poukázal na nezákonnosť príkazu na domovú prehliadku, sp. zn. OSSL-V-12-1/2019-1Tp/24/2019 z 02.07.2019 a podstatné nedostatky tak vo výrokovvej časti, ako aj v odôvodnení, ktoré spôsobujú jeho nezákonnosť. Príkaz na domovú prehliadku vo výroku neobsahuje uvedenie, v akej trestnej veci bol vlastne vydaný, absentuje opis vecí, ktoré sa majú zaistiť pri domovej prehliadke, čo musí byť uvedené už vo výrokovvej časti príkazu na domovú prehliadku a nepostačuje ich uvedenie iba v odôvodnení príkazu, s odkazom na nález Ústavného súdu vo veciach sp. zn. III. ÚS 455/2022 (bod 22 odôvodnenia) a III. ÚS 454/2022 (bod 17 odôvodnenia), preto opis vecí, pri ktorých podľa sudcu pre prípravné konanie bolo iba dôvodné podozrenie, že sa v byte „nachádzajú“, obsiahnutý nesprávne len v odôvodnení príkazu, v žiadnom prípade nemožno považovať za dostatočne konkrétny a určitý tak, aby boli tieto veci už v obsahu samotného príkazu špecifikované a individualizované spôsobom nezameniteľným s inými vecami a limitujúcim orgány činné v trestnom konaní v tom, aby domová prehliadka nemala charakter „lovenia dôkazov“ (fishing expeditiori). Príkladom opis „prsteň zo žltého kovu odcudzený poškodenej H. P., o ktorom sám sudca v príkaze na domovú prehliadku uviedol, že v spise absentuje jeho podrobnejší opis (vlastne môže ísť asi o akýkoľvek prsteň žltej farby, ktorý je z nejakého kovu). Takýto príkaz na domovú prehliadku bol preto materiálne nevykonateľný, resp. „vykonateľný“ tak, že policajti si ho vyložili takým spôsobom, že podľa svojej ľubovôle môžu v byte a priestoroch k nemu patriacich zaistiť čokoľvek, čo uznajú za vhodné; to treba vyhodnotiť ako neprijateľné, čoho dôkazom bolo zaistenie zväzkov 7 kľúčov a 5 kľúčov pri domovej prehliadke (dodnes nikomu nevrátených), pričom zo zápisnice o vykonaní domovej prehliadky vôbec nie je zrejmé, kto mal byť vlastníkom týchto kľúčov, od akých zámkov mali byť tieto kľúče a akú mali mať súvislosť s trestnou vecou, v ktorej bola domová prehliadka vykonaná). Ďalej sudca pre prípravné konanie v príkaze vôbec nijako nezvažoval a nezaoberal sa s tým, či hrozí nebezpečenstvo zmarenia, zničenia či straty vecí v dôsledku nenariadenia domovej prehliadky (takéto úvahy sa v príkaze nenachádzajú), ani to, či je možné veci zaistiť menej invazívnym spôsobom; už z tohto dôvodu je nutné považovať príkaz na domovú prehliadku za ústavnoprávne neudržateľný (porovnaj body 20-21 odôvodnenia nálezu Ústavného súdu, sp. zn. III.

ÚS 455/2022 z 08.12.2022; tiež bod 16 odôvodnenia nálezu Ústavného súdu, sp. zn. III. ÚS 454/2022, z 12.01.2023). V spojitosti s tým, že príkaz na domovú prehliadku bol vydaný pred vznesením obvinenia konkrétnej osobe, bolo dané do pozornosti judikatúra Ústavného súdu ČR (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu ČR vo veciach sp. zn. I. ÚS 512/12 alebo I. ÚS 2024/15), z ktorej vyplýva, že ak bol príkaz na domovú prehliadku vydaný pred vznesením obvinenia, musí byť vydaný s odôvodnením, že ide o úkon neodkladný a neopakovateľný, pričom v príkaze je nutné uviesť, na základe akých skutočností je domová prehliadka považovaná za neodkladný alebo neopakovateľný úkon, čo v spornom príkaze na domovú prehliadku takého odôvodnenia samozrejme absentuje. Ďalej majú zato, že pri súčasnom znení, čiže až v čase po vyhlásení napadnutého rozsudku, ust. § 32 ods. 6 Tr. poriadku, z ktorého vyplýva, že ak je dôvodom námietky len riadny procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu v konaní, o námietke zaujatosti strany sa nekoná. Iný než riadny procesný postup súdu v konaní preto môže byť za určitých okolností vyhodnotený aj ako dôvod vylúčenia sudcu (podľa právnej úpravy Tr. poriadku účinnnej od 15. marca 2024). Keďže napadnutý rozsudok bol vyhlásený 20.09.2023, zaujatosť sudcu M. Y. O., ktorý ako sudca pre prípravné konanie vydal sporný príkaz na domovú prehliadku, nebolo možné spôsobom súladným s vtedy účinným znením Tr. poriadku namietať pred vyhlásením napadnutého rozsudku, ustanovenie § 32 ods. 6 Tr. poriadku, pričom ním vydaný príkaz na domovú prehliadku disponoval takými vyššie namietnutými vadami nezákonnosti, že postup M. Y. O. ako sudcu pre prípravné konanie v tejto veci bol rozporný so zákonom, a preto napadnutý rozsudok bol preto vydaný sudcom, ktorý mal byť s poukazom na jeho pomer k veci, s prihliadnutím na ustanovenie § 32 ods. 6 Tr. poriadku v znení účinnom od 15.03.2024, vylúčený, čo však nebolo možné uplatniť námietkou zaujatosti voči konajúcemu sudcovi do vyhlásenia napadnutého rozsudku (20.09.2023). Uvedené je samostatným dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku. Namietajú aj nesprávnosť postupu pri doručovaní príkazu na domovú prehliadku v zmysle § 100 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko príkaz na domovú prehliadku bol doručený iba M. D. (doručenka na č. I. 300) ako „osobe žijúcej v spoločnej domácnosti“, ktorá medzi osobami prítomnými pri prehliadke ani uvedená nie je, a teda príkaz nebol doručený žiadnym pri domovej prehliadke prítomným užívateľom bytu, čiže obžalovaným a ani vlastníčke bytu H. D., ktorá sa dostavila do bytu v priebehu vykonávania prehliadky. Rovnako nezákonným spôsobom sa uskutočnil samotný priebeh domovej prehliadky podľa § 104 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko dobrovoľné vydanie hľadanej veci má zásadne prednosť pred vykonaním domovej prehliadky. Domovú prehliadku možno vykonať len po predchádzajúcej výzve vykonanej podľa § 104 Tr. poriadku, aby osoba, u ktorej sa má vykonať domová prehliadka, dobrovoľne vydala hľadanú vec (prípadne osobu), alebo aby odstránila dôvod, ktorý viedol k takémuto úkonu. Aj v prípade nariadenia domovej prehliadky sa od jej výkonu upustí, ak sa dobrovoľné vydanie veci dosiahlo predchádzajúcou výzvou pri splnení podmienok uvedených v § 104 ods. 1 a 2 Tr. poriadku (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/29/2014, z 20.05.2014), a keďže bez akéhokoľvek opísania vecí, ktoré sa majú vydať, v rámci predchádzajúcej výzvy podľa § 104 Tr. poriadku nedošlo vôbec k reálnej splniteľnej výzve na dobrovoľné vydanie hľadaných vecí, treba uzavrieť, že podmienka predchádzajúcej riadnej výzvy na dobrovoľné vydanie vecí nebola splnená, čo spôsobuje nezákonnosť vykonanej domovej prehliadky, pri zásadnej pochybnosti o riadnom poučení o zákaze seba obviňovania osoby M. D. v čase realizácie domovej prehliadky. Okrem toho je zrejmé, že samotná výzva na dobrovoľné vydanie vecí podľa § 104 Tr. poriadku nemala byť realizovaná voči M. D., ako sa to v skutočnosti stalo, ale táto výzva mala byť podľa správnosti adresovaná pri domovej prehliadke prítomným obžalovaným, keďže tak z obsahu návrhu prokurátora na vydanie príkazu na domovú prehliadku, ako aj z príkazu na domovú prehliadku bolo zjavné, že M. D. vôbec nebola podozrivou z danej trestnej činnosti a vecí, o ktoré pri domovej prehliadke išlo, jej ani nemali vlastnícky patriť, či byť v jej držbe, o čom orgány činné v trestnom konaní vedeli. Za týchto okolností je vyslovene nepochopiteľné, prečo bola výzva podľa § 104 Tr. poriadku (aj to nedostatočná) učená práve a len voči M. D., pričom absencia riadnej výzvy voči podozrivej osobe na vydanie pri domovej prehliadke hľadaných vecí, predstavuje podstatnú nezákonnosť pri výkone domovej prehliadky (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 6Tdo/75/2015 z 27.07.2016). Taktiež pri výkone domovej prehliadky nedošlo k riadnemu poučeniu podľa § 106 Tr. poriadku, nakoľko v zápisnici o domovej prehliadke však je uvedené konkrétne znenie uskutočneného poučenia, ktoré by malo zodpovedať ustanoveniu § 106 Tr. poriadku, pričom aj v tomto prípade platí, že iba oznámenie policajta v znení „Poučujem Vás podľa § 106 Tr. poriadku nie je riadnym poučením v súlade s § 106 Tr. poriadku. To, že znenie poučenia je vypísané v opise zápisnice o vykonaní domovej prehliadky na č. I. 301, pritom nemôže byť považované za postačujúce, nakoľko opis zápisnice na č. I. 301-304 nie je právne záväzný a bol vypracovaný až dodatočne príslušníkmi PZ, bez súčinnosti a bez podpísania zo strany prítomných osôb, ktorých podpisy sa nachádzajú iba v originále zápisnice na č. I. 295-299. Napokon riadnym spôsobom nebolo zo strany orgánov činných v trestnom konaní vykonané

ani poučenie podľa § 105 ods. 1 Tr. poriadku, nakoľko nebola vôbec poučená ani užívateľka bytu M. D., prítomná na začiatku domovej prehliadky a ani vlastníčka bytu H. D., ktorá sa do bytu dostavila až v neskoršom priebehu domovej prehliadky. Ak vlastník nehnuteľnosti nebol poučený o jeho práve účasti pri prehliadke, vyšetrovateľ pri výkone domovej prehliadky nepostupoval zákonným spôsobom (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu, sp. zn. 6Tdo/75/2015 z 27.07.2016). Ďalším nedostatkom realizácie domovej prehliadky bolo jej vykonanie za účasti aj vecne nepríslušných policajtov, a to v rozpore s obsahom samotného príkazu na domovú prehliadku na č. I. 284, keďže sa jej mali zúčastniť aj pracovníci „OO OKP SL“ (Obvodného oddelenia PZ v Starej Ľubovni, odboru kriminálnej polície) a „OO PZ Podolíneč“ (Obvodného oddelenia PZ v Podolínci), o to najmä z tohto dôvodu, nakoľko podľa vtedajšej právnej kvalifikácie išlo o zločin. Napokon došlo k porušeniu § 105 ods. 2 Tr. poriadku, nakoľko k výkonu domovej prehliadky nebola pribraná nezúčastnená osoba. Pribratie nezúčastnenej osoby pri domovej prehliadke je obligatórne (R 97/2018), pričom podľa ich názoru nemôže byť nezúčastnenou osobou, príslušníka Mestskej polície v Žiline, X. H., pretože tu existuje pochybnosť o tom, či by pri vykonávaní domovej prehliadky bol skutočne objektívny a nepodporil by záujmy orgánov činných v trestnom konaní, keď aj on sám je orgánom, ktorý zabezpečuje verejný poriadok, ochranu životného prostredia a pri plnení jeho úloh jednoznačne dochádza aj k spolupráci s príslušníkmi Policajného zboru. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody je nutné uzavrieť (aj s poukazom na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Tdo/67/2016 z 23.11.2017), že domová prehliadka bola nariadená a vykonaná v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho boli v rozpore so zákonom v prípravnom konaní zaistené všetky veci odňaté pri predmetnej domovej prehliadke; táto nezákonnosť sa potom preniesla v zmysle tzv. teórie plodov z otráveného stromu aj na ďalšie dôkazy, ktoré vychádzali práve z týchto prvotných nezákonne zaistených dôkazov, najmä na znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru zo 04.09.2019 na č. I. 364-374 (na tú jeho časť, kde boli analyzované predmety zaistené pri predmetnej domovej prehliadke) a znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru z 13.01.2020 na č. I. 379-471 v celom rozsahu. V rozpore so zákonom boli zadovážené taktiež viaceré kamerové (obrazové) záznamy nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise, z ktorých niektoré boli čiastkovo vykonané okresným súdom na hlavnom pojednávaní a z ktorých sa vychádzalo aj v znaleckom posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru z 13.01.2020 na č. I. 379- 471. Namietajú, že s jednotlivými kamerovými záznamami tak, ako sa nachádzajú na DVD nosičoch vo vyšetrovacom spise, bolo zjavne manipulované zo strany vyšetrovateľa a tieto DVD nosiče neboli a nemohli byť orgánom činným v trestnom konaní zo strany ich pôvodcov vydané v takej podobe, v akej sa nachádzajú v spise. Na jednotlivých DVD nosičoch vo vyšetrovacom spise sa nachádzajú kamerové záznamy, ktoré nevydal vždy iba jeden subjekt (vo vzťahu k jednému DVD nosiču), ale ktoré boli zjavne zadovážené od viacerých subjektov, a teda predmetné DVD nosiče musel v takejto podobe vytvárať kombinovaným ukladáním kamerových záznamov od rôznych pôvodcov až vyšetrovateľ. Už samotné procesné zadokumentovanie získania kamerových záznamov do obsahu vyšetrovacieho spisu je mimoriadne zmätočné a nedostatočné, ako aj je to sumarizované v zápisnici okresného súdu o hlavnom pojednávaní konanom 07.06.2023 na č. I. 1139, s poukazom na konkrétne príkazy prokurátora na zaistenie kamerových záznamov a v spise sa nachádzajúce kamerové záznamy. Z tohto pohľadu takýto stav obsahu spisového materiálu v súvislosti s kamerovými záznamami (viaceré kamerové záznamy sa v spise nenachádzajú, napriek existencii zápisníc o ich uchovaní a vydaní, naproti tomu iné v spise, sú napriek absencii takýchto zápisníc či iných dokladov o ich doručení do vyšetrovacieho spisu), nemožno považovať za akceptovateľný, a to ani z hľadiska vyhodnocovania procesnej použiteľnosti tých kamerových záznamov, ktoré v spise uložené sú. Tiež platí, že v spise sa nenachádza ani žiadna doručenka či iný doklad o tom, či predmetné príkazy prokurátora na č. I. 269, 270 a 272 vôbec boli doručené dotknutým subjektom (mestu D. G., A. B. R., I., a mestu K.), a či sa tak stalo v reálnom čase, a teda nie je preukázané, či predmetné kamerové záznamy boli naozaj vydané do obsahu vyšetrovacieho spisu práve tými subjektmi, ktoré sa uvádzajú ako adresáti príkazov prokurátora na č. I. 269, 270 a 272, a práve na základe predmetných príkazov. Povinnosť doručenia príkazu o vydaní počítačových údajov osobe, v ktorej držbe alebo pod ktorej kontrolou sa nachádzajú také údaje, pritom vyplýva priamo z ustanovenia § 91 ods. 4 Tr. poriadku. Inak povedané, ak už raz orgány činné v trestnom konaní mienili postupovať v súvislosti s vydaním kamerových záznamov spôsobom podľa § 91 Tr. poriadku, čo je z obsahu vyšetrovacieho spisu zjavné, potom nie je možné akceptovať nedodržanie zákonného postupu pri vydaní počítačových údajov a „povzniesť sa nad to“, že hoci v spise sú určité príkazy prokurátora na vydanie počítačových údajov (bez dokladov o ich doručení adresátom), neexistujú k nim zápisnice o vydaní počítačových údajov v zmysle § 93 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré musia ex lege obsahovať aj presný opis vydaných počítačových údajov, ktoré umožnia určiť ich totožnosť; vyhotovenie zápisnice o úkonoch podľa § 91 Tr. poriadku v súlade s § 93

ods. 1 Tr. poriadku, pritom nemožno považovať iba za nejakú „formalitu“, ktorá nemusí byť zachovaná, osobitne ak z obsahu spisu nemožno zistiť ani to, či príkaz na vydanie počítačových údajov podľa § 91 ods. 1 Tr. poriadku vôbec bol doručený, komu a kedy, pričom v spise sa nenachádzajú ani žiadne iné prípadné dôkazy či doklady, ktoré by preukazovali, ako, kedy a kým konkrétne boli sporné kamerové záznamy odovzdané vyšetrovateľovi. V súdnej veci teda z obsahu spisu vôbec nemožno zistiť, či sporné kamerové záznamy vyšetrovateľovi vydali osoby, ktoré boli oprávnené v tomto rozsahu konať za jednotlivé subjekty - prevádzkovateľov kamerových systémov (t. j. za A. B. R., D., mesto K., mesto D. G.), ako ani to, či zo strany vyšetrovateľa nedochádzalo k úpravám (napr. vysekávaniu častí) z predmetných kamerových záznamov, keďže absentuje presný opis vydaných počítačových údajov, ktoré umožnia určiť ich totožnosť, ako obligatórna náležitosť zápisnice podľa § 93 ods. 1 Tr. poriadku (uvedené je aktuálne o to viac, že vyšetrovateľ zjavne manipuloval aj s tými kamerovými záznamami, ku ktorým zápisnice o uchovaní a vydaní počítačových údajov existujú). Následne potom detailne opisuje tieto dôvodné podozrenia o zásahu do celého kamerového záznamu na konkrétne označených záznamoch (konkrétne snímaných miest, kde sa mali podozrivé osoby v čase rozhodnom pohybovať) a v nich označených (zostrihaných) časových sekvenciách tak, aby to vyhovovalo presne sekvencii, na ktorých sa pohybujú podozrivé osoby s vylúčením ďalších osôb pohybujúcich sa v tom čase na recepcii označených ubytovacích zariadení, či sa mali pohybovať podozrivé osoby na motorovom vozidle vo vlastníctve matky obžalovaných. Namietajú rovnako, že z obsahu spisu sa nedá posúdiť a preskúmať ani to, kde konkrétne mali byť umiestnené jednotlivé kamery, kamerové záznamy, z ktorých sa nachádzajú vo vyšetrovacom spise, a či pri ich prevádzkovaní, z ktorého vzišli sporné kamerové záznamy, boli dodržané ustanovenia právnych predpisov osobitne na úseku ochrany osobných údajov (GDPR), na čo obhajoba opakovane poukazovala aj v konaní pred okresným súdom, pričom odmietajú odôvodnenie okresného súdu na prelome strán 14-15 rozsudku. Na hlavnom pojednávaní konanom 10.03.2023 vypočutí svedkovia - zamestnanci ubytovacích zariadení pritom nerozpýtali pochybnosti o spôsobe prevádzkovania kamerových systémov v ich zariadeniach vo februári 2019 a júni 2019, čo mal byť dôvod na doplnenie dokazovania ich opätovným výsluchom, no toto ďalšie dokazovanie okresný súd nesprávne odmietol vykonať, k čomu sa v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako už bolo vytknuté, ani nevyjadril. Možno zhrnúť, že po vylúčení vyššie uvedených nezákonných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní (vrátane procesne nepoužiteľného znaleckého posudku T. F., na ktorý neprihliadal už okresný súd) podľa ich názoru nezostávajú zásadne žiadne (akékoľvek) dôkazy, ktoré by mohli byť poňaté medzi dôkazy usvedčujúce obžalovaných (za takéto dôkazy principiálne nemožno pokladať využitie práva odoprieť vypovedať zo strany obžalovaných a svedkyne M. D., čo bude ešte ďalej rozvinuté). Prezumpcia neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazné bremeno, pričom je to nakoniec súd, na ktorom spočíva zodpovednosť za náležité objasnenie veci. Súhrn nepriamych dôkazov k preukázaniu viny obvineného musí tvoriť logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obvineného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Príkladmo nemožno súhlasiť so záverom okresného súdu ako bol ustálený čas spáchania jednotlivých krádeží tak, ako sa konštatuje v skutkovej vete napadnutého rozsudku, z vykonaného dokazovania bez dôvodných pochybností nevyplýva a okresným súdom nebolo v napadnutom rozsudku ani bližšie a preskúmateľným spôsobom odôvodnené. Ako na to poukazovali aj v rámci obhajoby, časový rádius podávajúci sa z výpovedí svedkov poškodených, v priebehu ktorého mohlo dôjsť ku krádežiam ich vecí, je oveľa širší, než sa uvádza v obžalobe a skutkovej vete napadnutého rozsudku. S odkazom na výpovede poškodených možno konštatovať, že čas údajného spáchania skutkov bol určený len účelovo pôvodne vyšetrovateľom v uznesení o vznesení obvinenia, čo prevzala obžaloba i okresný súd tak, aby „sedel“ s časmi údajného prejazdu motorového vozidla stotožňovaného ako vozidlo patriace ich matke M. D.. Príkladmo svedkyňa B. a svedkyňa P. (poškodené ubytované 25. júna 2019 v hoteli Q. L., B. R.) zhodne uvádzali, že na izbe boli spolu do asi do 16.30 hod. (č. l. 152, 175), pričom podľa skutkovej vety napadnutého rozsudku daný skutok mal byť spáchaný v čase medzi 15.15 hod. do 16.36 hod., z čoho sa javí, že vniknutie do izby poškodených B. a P., uskutočnenie samotnej krádeže ich vecí a opustenie izby so zrejme jej opätovným uzamknutím a asi aj s opustením hotela oboma obžalovanými by muselo byť uskutočnené za celkový čas zhruba šesť minút, čo treba vyhodnotiť ako nerealizovateľné, pričom za takýchto okolností by si zrejme poškodené B. a P. museli všimnúť pohyb obžalovaných po chodbe, kde sa nachádzala ich izba. Ďalej namietajú, že pokiaľ súd v odôvodnení napadnutého rozsudku (10-12 str.) sa opiera o jednotlivé kamerové záznamy, tak aj pri ich už tzv. zostrihanej verzii od vyšetrovateľa, z týchto záznamov prehral na hlavnom pojednávaní, opäť len vysekuté malé časové sekvencie, z recepcie či priestoru ubytovacích zariadení, ale aj z miest, kde sa malo pohybovať podozrivé auto (ich matky), kde by sa mali nachádzať

podozrivé osoby, ktoré stotožňuje s osobami obžalovaných, jednak bez tohto, aby zisťoval, či s tým obžalovaní súhlasia a jednak bez toho, aby bola v rámci dokazovania hodnotená skutočnosť, že na týchto záznamoch sa v rozhodnom čase predsa majú pohybovať aj iné osoby, ktoré už vo veci neboli ani vypočuté, preto požiadali, aby boli tieto záznamy prehraté v celom rozsahu, pokiaľ sa má na nich vôbec prihliadať ako zákonný dôkaz. Orgány činné v trestnom konaní teda nemali žiaden záujem o reálne preverenie viacerých osôb, ktoré sa v rozhodnom čase pohybovali na recepcii hotela D. G. 19.02.2019, vrátane prípadných neubytovaných, ale zamerali sa len a výlučne na tie dve osoby, ktoré sa snažili stotožniť s obžalovanými, čo sa prejavilo aj účelovým vystrihovaním iba niekoľkokosekundových pasáží z kamerových záznamov tak, aby na týchto niekoľkokosekundových záznamoch nebolo vidieť okrem daných dvoch osôb pokiaľ možno žiadnych, alebo len minimum iných ľudí. Treba tiež podotknúť, že svedok L. F. na hlavnom pojednávaní konanom 10.03.2023 vypovedal, že obsadenosť hotela D. G. vo februári 2019, keď to bolo v období prázdnin, bola dosť veľká, od 200 do 300 ľudí (č. l. 1035), a z jeho výpovede, ako aj výpovede svedkyne B. A. vyplynulo aj to, že do hotela mala vstup aj verejnosť, t. j. aj neubytované osoby (č. l. 1031, 1034); neubytovaní mali prístup aj do barov, nemuseli to nikde oznamovať (č. l. 1034). Tiež pritom platí, že pri konkrétnych záznamoch nie je možné nijako určiť nielen evidenčné číslo vozidla, ktoré má na nich prechádzať do a z G. A., ale ani jeho značku či druh, pričom tvrdenie okresného súdu, že „tvar vozidla až nápadne zodpovedá vozidlu VW Golf (kde vlastníkom takého vozidla je matka obžalovaných, M. D.), čo má rozhodný význam s ďalšími skutočnosťami“ (strana 11 napadnutého rozsudku), má charakter čirej špekulácie (dohadu, domnienky) okresného súdu, ktorú nemožno brať do úvahy na účely ustálenia viny obžalovaných, osobitne ak okresný súd ponechal celkom bokom fakt, že orgány činné v trestnom konaní vôbec nezamerali svoju pozornosť na ďalšie vozidlá, ktoré prechádzali sporným úsekom v čase minimálne od 11.00 hod. do 14.30 hod. Následne poukázali na to, že stotožnenie osôb obžalovaných s osobami zachytenými na kamerových záznamoch z hotelov D. G. z 19.02.2019 a 25.06.2019 a Q. L., B. R. z 25.06.2019 odôvodnil okresný súd v napadnutom rozsudku obsahom znaleckého posudku na č. l. 379-471 spisu, a to citujúc doslovne znenie konkrétnych odsekov na str. 10-12 rozsudku. V reakcii túto argumentáciu jednak vzhľadom na namietanú nezákonnosť kamerových záznamov a zároveň vykonanej domovej prehliadky sa nemôže prihliadať ani na závery znaleckého posudku na č. l. 379-471, nad rámec toho obsah predmetného znaleckého posudku v žiadnom prípade nevytvára dostatočný podklad, ktorý by stačil pre dosiahnutie najvyššieho možného stupňa istoty, ktorý je možné od ľudského poznania očakávať, o tom, že osobami zachytenými na predmetných kamerových záznamoch sú obžalovaní. V tejto súvislosti okrem iného zvýraznili tú skutočnosť, že pri takto nezákonne vykonanej domovej prehliadke dňa 03.07.2019, ktorá sa uskutočňovala formou neprípustného „lovenia dôkazov“, sa javí rozumný záver, že policajti si teda logicky „vybrali“ pri domovej prehliadke na zaistenie také oblečenie a obuv, pri ktorých vopred očakávali, že by „mohli byť“ oblečením a obuvou osôb na kamerových záznamoch. Okrem toho stotožnenie obžalovaných na základe takéhoto myšlienkového pochodu okresného súdu s jednou z osôb zachytených na kamerových záznamoch je o to absurdnejšie, že z napadnutého rozsudku sa nedá zistiť, ktorou konkrétnou z dvoch okresným súdom spomínaných osôb na vybraných úsekoch z kamerových záznamov mám byť práve obžalovaný A. B. a ktorý C. D., a taktiež v napadnutom rozsudku nebolo uvedené a nijako odôvodnené, ktoré konkrétne kusy sporného oblečenia či obuvi zaistené pri domovej prehliadke, podľa okresného súdu stotožniteľné s oblečením a obuvou osôb zachytených na kamerových záznamoch, mali patriť práve obžalovaným a ktoré z nich používal konkrétne ktorý z obžalovaných. Bez odôvodnenia zostalo, že v byte na F. XXXX/X B. E. v rozhodnom období okrem obžalovaných zvykol bývať i sestrin partner Q. V. (ďalšia osoba s kriminálnou minulosťou), ktorý tam mal taktiež aj svoje oblečenie a ktorý bol, ako to vyplýva z obsahu vyšetrovacieho spisu (pozri napr. analýzy operatívy na č. l. 594-615 a 616-645), pôvodne jednou z podozrivých osôb v tejto veci, zrejme však mal to šťastie, že pri domovej prehliadke nebol policajti v byte zastihnutý (na rozdiel od obžalovaných). Zároveň okresný súd jednostranne ponechal mimo svojej pozornosti v napadnutom rozsudku (a to v rozpore so zásadou in dubio pro reo, majúcou svoje aplikačné miesto aj pri hodnotení dôkazov) fakt, že pri viacerých kusoch oblečenia resp. obuvi zaistených pri domovej prehliadke v komparácii s oblečením/obuvou osôb zachytených na kamerových záznamoch znalecký ústav konštatoval, že „nie je možné potvrdiť, ani vylúčiť zhodu“ (č. l. 411, 412, dvakrát na č. l. 413, 416), resp. dokonca pri predložení tričky s krátkymi rukávami výslovne uviedol, že „nebola zistená zhoda v dizajnovom prevedení trička“ a tričko, ktoré mala oblečená osoba na kamerovom zázname, nebolo predložené tričko (č. l. 411, 416). Nametajú tiež zákonnosť získania následne vykonania ako dôkazu obrázky na č. l. 595 a 602, ktoré sú iba súčasťou už skôr namietanej policajnej „analýzy“ (resp. skôr zvodky) operatívy, ktorá nemôže byť vôbec braná do úvahy ako dôkaz v konaní pred súdom. Súď prvého stupňa ponechal mimo svojho záujmu otázku, ako tieto obrázky vznikli a prečo, ak majú byť autentické, sa vo vyšetrovacom spise nenachádzajú kamerové záznamy, z ktorých by mali pochádzať. Absenciu

relevantných dôkazov v obsahu vyšetrovacieho spisu (napr. kamerových záznamov zo Starej Ľubovne z 19.02.2019) nemožno „prekonať“ obsahom operatívnej policajnej analýzy („zvodky“), do ktorej sa zahrnú obrázky, ktorých pôvod, autenticita a spôsob získania príslušníkmi PZ sa nedajú žiadnym spôsobom zistiť a overiť, pričom z týchto dvoch fotografií sa nedá zistiť smer jazdy vozidla, ani to, z akej konkrétnej kamery/kamier boli tieto fotografie naozaj zhotovené, ani overiť, či reálne zachytávajú práve okamihy o 13:56:27 hod. a o 14:45:49 hod. dňa 25.06.2019. V obsahu spisu sa však nachádza kamerový (obrazový) záznam z kamery snímajúcej kruhový objazd v D. G., a to kamerový záznam s označením „O. U. U. -Z. XXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXX.H.“, uložený v priečinku s názvom „XXXXXXXX“ na DVD nosiči s názvom „H. D.“ na č. l. 276e, ktorý má trvanie 16 min. a 47 sekúnd a podľa jeho obsahu zachytáva čas od 14:44:22 hod. do 15:01:07 hod. 25.06.2019 (tento bol okresným súdom vykonaný na hlavnom pojednávaní konanom 07.06.2023, č. l. 1138). Hoci ani pri tomto kamerovom zázname nie je zrejmé, ako a kedy (a od koho konkrétne) bol vyšetrovateľom získaný do obsahu vyšetrovacieho spisu, na predmetnom kamerovom zázname je zachytený prejazd množstva motorových vozidiel, pričom ich evidenčné čísla nie sú vôbec čitateľné a na kamerovom zázname v skutočnosti nevidno ani značku a typ vozidla, ktoré by malo prechádzať po ceste v čase o 14:44:40 hod., a teda tvrdenie okresného súdu, že ide o „tmavý VW Golf hatchback“, je opäť raz iba domnienkou (dohadom). Navyše 25.06.2019 nedošlo k žiadnej krádeži v hoteli D. G. a nie je zrejmé, akým spôsobom má údajný prejazd motorového vozidla (aj keby rovno išlo o vozidlo s evidenčným číslom S., resp. o ľubovoľný „tmavý VW Golf hatchback“) mestom D. G. poobede 25.06.2019 preukazovať to, že obžalovaní v daný deň kradli v hoteli Q. L. vo B. R.. Následne obžalovaní detailne poukázali všetky kamerové záznamy zachytávajúce miesta prejazdu, kde sa malo v rozhodnom čase pohybovať motorové vozidlo matky obžalovaných, no buď na tomto zázname toto vozidlo zachytené nie je vôbec alebo takéto „podobné“ auto zachytené je, ale bez možnosti identifikácie ŠPZ. Navyše je racionálne nepochopiteľné, že vo vyšetrovacom spise sa vôbec nenachádzajú a vyšetrovateľom ani neboli žiadané samotné kamerové záznamy z obecných kamier vo B. R. z 25.06.2019, na základe ktorých by bolo možné jedine ustáliť, či sporné motorové vozidlo, a to či už priamo vozidlo s evidenčným číslom S., alebo aspoň akékoľvek, naň sa podľa okresného súdu aspoň „podobajúce“, sa v daný deň vôbec pohybovalo vo B. R.. Zároveň opäť aj v tomto smere platí, že orgány činné v trestnom konaní sa zjavne tendenčne zamerali výlučne na sporné vozidlo s evidenčným číslom S., ktoré bolo iba jedným z desiatok motorových vozidiel prechádzajúcich v rozhodnom čase K., a z obsahu spisu sa nedá zistiť, či vôbec a ak áno, aké, boli v rámci dokazovania vykonané úkony vo vzťahu k ostatným desiatkam motorových vozidiel, ktoré v spornom čase takisto prechádzali cez K. v smere od D. G. (resp. slovami okresného súdu, „v smere od B. R.“) na A., a ak žiadne takéto úkony uskutočnené neboli, prečo sa orgány činné v trestnom konaní zaoberali výlučne iba s jedným konkrétnym motorovým vozidlom idúcim po danej značne frekventovanej ceste, ktoré stotožnili s vozidlom s evidenčným číslom S. patriacim ich matke. Navyše sporné vozidlo s evidenčným číslom S., resp. jemu sa podobajúce vozidlo bez možnosti identifikácie evidenčného čísla nebolo žiadnou kamerou v rozhodnom čase zachytené v samotných obciach, kde malo dôjsť ku krádežiam a kde sa nachádzajú hotely D. G. a Q. L. (B. G. A. a vo B. R.), a už vonkoncom nebolo zaznamenané v blízkosti týchto ubytovacích zariadení. Tiež poukázali nato, že v minulosti, ale aj v tomto období opakovane uvedené ubytovacie zariadenia v G. A., resp. liečebné pramene v G. A. navštevovali, resp. opakovane tzv. prechádzali uvedeným krajom z dôvodu návštev svojich blízkych M. D. a I. D. z K.. Následne obžalovaní poukázali na odôvodnenie rozsudku na str. 13, v ktorej súd prvého stupňa zdôrazňuje práve odopretie vypovedať zo strany obžalovaných a svedkyne M. D., toto odôvodnenie je potrebné však zároveň chápať v spojení s bezprostredným ústnym odôvodnením rozsudku tak, ako bol okresným súdom 20.09.2023 vyhlásený, pričom zvýraznili, že stručné odôvodnenie rozsudku po jeho vyhlásení sa čiastočne, dokonca v určitých častiach úplne nezhodoval s písomným odôvodnením vyhláseného rozsudku, pričom poukázali na nález Ústavného súdu, sp. zn. IV. ÚS 58/2018 z 15.11.2018, podľa ktorého od súdu možno legitímne očakávať zhodu ústneho odôvodnenia a písomného odôvodnenia v kľúčových aspektoch prejednávanej veci, t. j. podstata stanoviska súdu k zásadným argumentom strany, prípadne zákonné ustanovenia, ktoré boli základom pre rozhodnutie vo veci samej, by mali byť zhodné v ústnom odôvodnení a písomnom odôvodnení. Následne odprezentovali doslovný prepis zo zvukového záznamu z hlavného pojednávania konaného 20.09.2023 v úseku od 2:01:52 hod. do 2:10:10 hod, čo konkrétne okresný súd pri ústnom odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol s poukazom na to, že okresný súd pri ústnom odôvodnení rozsudku explicitne pripustil iný skutkový dej, než je prezentovaný v skutkovej vete obžaloby a napadnutého rozsudku, konkrétne spáchanie úplne inej trestnej činnosti obžalovanými v sporných hoteloch v rozhodnom čase. Zvýraznili tiež, že spôsob, akým okresný súd hodnotil využitie práva obžalovaných a ich matky po zákonom poučení o práve odoprieť vypovedať pri hodnotení vykonaného dokazovania, je nutné vyhodnotiť ako

absolútne ústavnoprávne neudržateľný a sám osebe spôsobujúci nezlučiteľnosť napadnutého rozsudku s pravidlami spravodlivého súdneho konania, s odkazom na požiadavku euro-konformného výkladu a aplikácie vnútroštátneho práva v súlade s čl. 7 ods. 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/343 z 09. marca 2016 o posilnení určitých aspektov prezumpcie nevinoty a práva byť prítomný na konaní pred súdom v trestnom konaní (ďalej aj len „smernica 2016/343“), podľa čl. 50 ods. 4 Ústavy SR, podľa čl. 47 ods. 1 Ústavy SR, podľa § 34 ods. 1 Tr. poriadku prvej vety, výslovne priznáva obvinenému právo odoprieť vypovedať; obdobne má priamo ex lege podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku právo odoprieť výpoveď ako svedok príbuzný obvineného v priamom rade, čiže aj matka obvineného. Odkazujúc na príslušné smernice EÚ, rozhodovacia prax ELSP, Ústavného súdu SR, Ústavného súdu ČR v tejto súvislosti namietli, že pri vyvodzovaní nepriaznivých záverov z ich odopretia vypovedať neboli dodržané žiadne procesné garancie vyžadované ELSP, ktoré sú zrejmé príkladom z rozsudkov vo veciach Murray a Telfner, predovšetkým neboli nikdy ani orgánmi činnými v trestnom konaní, ani súdom žiadnym spôsobom poučení či upozornení na to, že využitie svojho práva odoprieť vypovedať môže byť pri ustáľovaní viny použité proti nim, t. j. v ich neprospech a teda odopretie vypovedať v tejto veci nemôže byť ani pri použití elementárnej logiky vyhodnocované ako dôkaz toho, že obžalovaní pri ich údajne preukázanej prítomnosti v ubytovacích zariadeniach spáchali práve žalované skutky. V pomeroch súdnej veci treba v prvom rade zdôrazniť, že zo strany oboch obžalovaných nešlo o „mlčanie obvineného“ v širšom zmysle vyplývajúcom z vyššie citovaných rozhodnutí ELSP, teda o úplnú absenciu vyjadrení obžalovaných prednesených na svoju obhajobu; obžalovaní sa v konaní aktívne bránili, a to či už priamo osobne, alebo prostredníctvom obhajcu; už v prípravnom konaní obaja obžalovaní napadli uznesenie o vznesení obvinenia sťažnosťou; obhajoba sa vyjadrovala k dôkazom obžaloby a tieto aktívne spochybňovala, predovšetkým znalecký posudok doc. H. F., ktorý obžaloba pokladala za kľúčový dôkaz proti obžalovaným, pričom s námietkami obhajoby v tomto smere sa stotožnil i súd prvého stupňa, ktorý na uvedený znalecký posudok podľa obsahu napadnutého rozsudku neprihliadal (strany 18-19 rozsudku okresného súdu); obžalovanými boli namietané i ďalšie dôkazy produkované obžalobou, najmä kamerové záznamy, a sama obhajoba uplatňovala rôzne dôkazné návrhy, väčšinou súdom prvého stupňa odmietnuté; obhajca predniesol i vlastnú záverečnú reč, atď. a pod. Zo strany obžalovaných teda došlo iba k odopretiu vypovedať stricto sensu (k využitiu ústavou a zákonom explicitne garantovaného práva odoprieť vypovedať) či už v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred okresným súdom, a nie k celkovému „mlčaniu“ v rámci trestného konania, čiže k rezignovaniu na obranu voči obžalobe a na uvádzanie vlastných dôkazných návrhov. Vyhodnotenie využitia tohto práva zo strany obžalovaných - a dokonca ešte aj zo strany ich matky ako svedkyne - v napadnutom rozsudku v jeho písomnom vyhotovení, ale ešte výraznejšie bezprostredne pri jeho vyhlásení v rámci ústneho odôvodnenia, v neprospech obžalovaných v rovine posudzovania viny predstavuje fragrantné porušenie čl. 7 ods. 5 smernice 2016/343. Okrem toho v tomto prípade nešlo o žiaden tzv. „prima facie casé“, t. j. o prípad podopretý natoľko silnými (presvedčivými, imponantnými) dôkazmi zo strany obžaloby (podľa vyššie uvedených rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky navyše musí ísť výslovne o „vierohodný priamy dôkaz“), ktoré by samé osebe, aj bez prihliadania na samotné odopretie vypovedať, postačovali na ich odsúdenie. Kľúčový dôkaz obžaloby, znalecký posudok T. H. F., K., obhajobou rozsiahlo namietaný, sa ukázal byť v konaní pred súdom procesne nepoužiteľný. Ako napriek tomu konštatoval okresný súd na strane 13 napadnutého rozsudku, aj to nesprávne a vychádzajúc z nezákonných dôkazov, súd prvého stupňa mal vykonaným dokazovaním preukázané iba to, že sa údajne 19.02.2019 a 25.06.2019 nachádzali v rozhodnom čase v sporných hoteloch (s desiatkami, resp. stovkami ďalších osôb, ktoré vôbec neboli stotožnené a akokoľvek preverované, pozn.), čo však v žiadnom prípade nepostačuje a nemôže postačovať na to, aby išlo o „vierohodný priamy dôkaz“ o spáchaní pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v znení účinnom od 01. augusta 2019 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona na skutkovom základe uvedenom vo výroku napadnutého rozsudku. Ďalej uviedli, že ak by mali byť voči nim v tejto trestnej veci opätovne vyvodzované akékoľvek nepriaznivé závery z toho, že predtým odopreli vypovedať, sú ochotní a chcú vypovedať v ďalšom konaní či už na odvolacom súde, alebo aj na okresnom súde v prípade vrátenia veci okresnému súdu, ktoré v odvolaní navrhujú. Z rovnakých dôvodov potom za celkom neprijateľné zo strany okresného súdu považujú to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku je obžalovaným vytýkané nielen využitie ich vlastného práva odoprieť vypovedať, ale aj odopretie vypovedať ich matkou - svedkyňou M. D.. Odopretie vypovedať zo strany svedka, ktorý je rodičom obvineného, je využitím jeho zákonného práva podľa § 130 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré je založené eo ipso už samotným príbuzenským vzťahom svedka k obvinenému v priamom rade a nemusí byť nijako ďalej odôvodňované. V tejto súvislosti treba opätovne zdôrazniť,

že podľa nesprávnych záverov súdu prvého stupňa bolo z vykonaného dokazovania preukázané (odhliadnuc od ďalších konzekvencií vyvođených okresným súdom z odopretia vypovedať obžalovanými a ich matkou) iba to, že obžalovaní sa v rozhodnom čase nachádzali vo verejne prístupných priestoroch hotelov, pričom fakt, že išlo o verejnosti prístupné priestory, potvrdili aj svedkovia - vtedajší zamestnanci ubytovacích zariadení, vypočutí na hlavnom pojednávaní 10.03.2023. Ďalej obžalovaní zvýraznili, že okruh dôkazov, prostredníctvom ktorých súd dokazuje konkrétny skutok spáchaný v danom čase a na danom mieste, nemôže uzatvárať poukaz na predchádzajúcu trestnú činnosť obvineného; takýto postup značí zaujatosť voči osobe obvineného, a tým porušuje jeho právo na nestranný súd. Preukázanú minulú trestnú činnosť nemožno považovať za dôkaz spáchania nového trestného činu (nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 2726/14 z 1. apríla 2015, body 57 a 60; tiež nález Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. I. ÚS 520/16 z 22. júna 2016, bod 40). V prvom rade, čo sa týka tvrdenia okresného súdu o tom, že sa „tam práve vtedy „len tak“ zjavili“, žiadnym spôsobom nebolo preukázané, ako často a kedy konkrétne v minulosti obžalovaní navštevovali verejne prístupné priestory predmetných hotelov (ako bolo vyššie uvedené, viackrát sa tam v minulosti zastavili či už v kaviarni, resp. bare, alebo na toalete), navyše okresný súd v napadnutom rozsudku v poslednom odseku na strane 11 naznačuje, že sa mali nachádzať 25.06.2019 aj v priestoroch hotela D. G., kedy však v tomto hoteli hosťom zjavne nič nezmizlo (uvedené ponechal okresný súd bez akejkoľvek reflexie). Okrem toho, všeobecné súde nemôžu v trestnom konaní vyvodzovať skutkové závery v otázke viny zo skutočností súvisiacich s povahovými či osobnostnými rysmi obvineného, ktoré pre posúdenie určitej skutkovej otázky nemajú žiaden význam. Obžalovaný C. D. nad rámec toho uviedol, že k spáchaniu trestného činu krádeže došlo z jeho strany jediný krát, a to pred takmer 30. rokmi (trestná vec vedená na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 3T/114/1997), a k spáchaniu trestného činu porušovania domovej slobody došlo z jeho strany jediný krát pred zhruba 10. rokmi (trestná vec vedená na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 0T/15/2015), pričom obe tieto odsúdenia má zahladené, z čoho v prípade jeho osoby v žiadnom prípade nemožno vyvodzovať - ako to činí okresný súd - „sklony k páchaniu práve takej trestnej činnosti“, aká mu je v tejto veci kladená za vinu. V tejto súvislosti obžalovaný A. B. rovnako ako C. D. zvýraznili, že v danej lokalite - v okrese D. G. alebo v jeho okolí - žiadne krádeže či inú trestnú činnosť ani v minulosti nepáchali a nikdy predtým za žiadne krádeže alebo iné trestné činy spáchané v tomto regióne trestne stíhaní neboli. Ďalej obžalovaný A. B. poukázal aj na to, že bol na základe jeho dávnejšej minulosti, ktorú v napadnutom rozsudku pripomína okresný súd, neprávom trestne stíhaný aj v ďalšej trestnej veci, a to pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 50T/38/2022, pričom obžaloba i v tamojšej veci vychádzala zo znaleckého posudku toho istého znalca z odboru antropológie, doc. H. R. F., K., o závery ktorého sa opierala i v tomto konaní (v tamojšej veci išlo o znalecký posudok, ktorý predložil do spisu v tejto veci na č. l. 820-836). Napriek tomu bol v predmetnej trestnej veci právoplatne oslobodený, a to rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 50T/38/2022 z 21.02.2024, právoplatným od 21.02.2024, pričom dokonca sám prokurátor vzhľadom na dôkaznú núdzu ustúpil na hlavnom pojednávaní od obžaloby. Zo všetkých uvádzaných dôvodov sú namietané skutkové závery okresného súdu nezlučiteľné so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Nedostatočnosť skutkových zistení okresného súdu sa prejavuje napr. aj v už namietanom absolútnom nezohľadnení (nepodrobení hodnoteniu súdom) znaleckého posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Košice č. ČES: PPZ-KEU-KE- EXP-2019/1712 z 19.09.2019 na č. l. 375-378 vo veci DNA analýzy stôp - sterov z peňaženiek a kabeliek poškodených, v ktorých mali mať uložené odcudzené peniaze. Hoci tento znalecký posudok bol okresným súdom vykonaný na hlavnom pojednávaní 15.12.2021, v odôvodnení napadnutého rozsudku nebol žiadnym spôsobom vyhodnotený a neboli z neho vyvođené žiadne skutkové zistenia. Zo záveru daného znaleckého posudku na č. l. 377 totiž jednoznačne vyplýva, že DNA analýza predložených predmetov - sterových tyčiniek nebola úspešná a DNA analýzou neboli získané interpretovateľné profily, čo inými slovami znamená, že na žiadnej z peňaženiek a kabeliek poškodených, v ktorých mali mať uloženú odcudzenú hotovosť, neboli zistené stopy DNA ani jedného z obžalovaných, čo je jednoznačne okolnosťou svedčiacou v prospech obhajoby, ktorú okresný súd nijako nerefletoval. Namietajú i súvisiace konštatácie okresného súdu na strane 14 napadnutého rozsudku napríklad o tom, že malo byť zistené „(z pohľadu súdu absolútne nie bežné) držanie drevených klinov v stenovej skrini v detskej izbe“, je neakceptovateľné a iba v rovine vykonštruovaných a ničím nepodložených dohadov okresného súdu, aby ako dôkaz o spáchaní žalovaných skutkov v spolupáchateľstve obžalovanými bolo okresným súdom udávané, že pri domovej prehliadke bol nájdený nejaký šraubovák či drevené klíny, bez toho, aby bolo akýmkoľvek ďalším dôkazom preukázané, že práve tieto veci boli použité pri páchaní daných skutkov (a kým

konkrétne). Zároveň tvrdenie o „nezvykle honosnom priestore“, kde mali byť uvedené veci skladované, čím sa myslí zrejme byť na F. XXXX/X v E., považujú za natoľko absurdné (a opäť ničím bližšie nepodložené), že navrhujú, aby bola v predmetnom byte súdom podľa § 154 ods. 1a 3 Tr. poriadku vykonaná obhliadka na preukázanie, že ide o obyčajný byt v staršom činziaku na sídlisku, a nie o žiaden „nezvykle honosný priestor“, ako uvádza okresný súd. V súvislosti s vykonanou (nezákonnou) domovou prehliadkou a prehliadkou iných priestorov (motorového vozidla) bol celkom mimo pozornosti okresného súdu ponechaný jednoznačný fakt v prospech obžalovaných, že pri žiadnej z týchto prehliadok nebola nájdená nijaká ukradnutá vec, a to nielen vec hľadaná v tomto trestnom konaní, ale ani v žiadnej inej trestnej veci. Tiež je potrebné poukázať na to, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že kľúčmi od sporných hotelových izieb, v ktorých malo dôjsť ku krádežiam, disponovali aj iné osoby než poškodení, pričom však vo vzťahu k týmto iným osobám žiadne dokazovanie vykonané ani v priebehu prípravného konania, ani v priebehu súdneho konania nebolo. Z hľadiska riadneho zistenia skutkového stavu zostáva vo veci otáznym, prečo si vyšetrovateľ do spisového materiálu nevyžiadal kamerové záznamy s obcou prevádzkovaných kamier vo B. R. z 25.06.2019, ale iba z mesta K., pričom, ako už bolo vyššie uvedené, prejazd určitého motorového vozidla K. vonkoncom nepreukazuje, že dané vozidlo sa v určitom čase toho istého dňa nachádzalo aj vo B. R.. Ďalej obžalovaní poukázali na to, že principiálnym nedostatkom napadnutého rozsudku je ničím neodôvodnený záver o spáchaní pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v znení účinnom od 01.08.2019 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona spoločne so spoluobžalovaným C. D., pričom samotné spolupáchateľstvo je tu okresným súdom neprípustným spôsobom, bez vykonania akéhokoľvek relevantného dokazovania a bez akýchkoľvek konkrétnych skutkových zistení v tomto smere, a priori prezumované. V skutkovej vete napadnutého rozsudku sa uvádza, že „nezisteným spôsobom vošli“ do jednotlivých izieb a v nich „ukradli“ finančné hotovosti, kožené puzdro na okuliare a „1 ks prsteňa zo žltého kovu“. Zo žiadneho na hlavnom pojednávaní vykonaného dôkazu však nijako priamo ani nepriamo nevyplýva to, že žalované skutky spáchali práve dve osoby ako spolupáchatelia, t. j. nie je ničím preukázané, že dve osoby a práve obžalovaní zakaždým spoločne vošli do jednotlivých izieb a dve osoby (a to práve obžalovaní A., B. a C. D.) v nich zakaždým spoločne ukradli sporné veci. Každý zo žalovaných skutkov pritom podľa ich povahy mohol byť spáchaný zakaždým aj len jednou jedinou osobou a nijako nevyžadoval formu spolupáchateľstva. To, že podľa okresného súdu obžalovaní spoločne vošli do jednotlivých hotelov (do ich verejne prístupných častí), žiadnym spôsobom nepreukazuje, že obaja následne spoločným konaním porušovali domovú slobodu a kradli; obaja dôrazne popierajú, že by v daných hoteloch kedykoľvek kradli a porušovali domovú slobodu alebo vystupovali čo i len ako účastníci na takejto trestnej činnosti. Ďalšie podstatné vady pri zisťovaní skutkového stavu sa týkajú ustálenia výšky spôsobenej škody, ako aj samotného skutku (jeho časti) majúceho spočívať v krádeži, okrem iného aj „koženého puzdra na okuliare“ a „1 ks prsteňa žltej farby“, inak povedané, vyššie namietané vady, samozrejme, okrem výroku o vine priamo zaťažujú aj výrok napadnutého rozsudku o náhrade škody; tento je však sám osebe, vrátane konania, ktoré rozsudku predchádzalo, predmetom ďalších nedostatkov. Už v ich sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia na č. I. 44 bolo správne namietané — čo zostalo v plnej miere aktuálnym i v tomto štádiu konania, že nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, či poškodeným skutočne zmizli nimi uvádzané sumy, či týmito sumami v predpokladanom čase skutkov vôbec disponovali a či sa tieto sumy skutočne nachádzali v jednotlivých hotelových izbách. Okrem výpovede vždy toho-ktorého poškodeného nejestvuje žiaden dôkaz o tom, že tento mal skutočne pri sebe hotovosť v danej výške a že mu práve takáto hotovosť počas pobytu v príslušnom ubytovacom zariadení zmizla. Osobitne v prípade svedka M. G. F., ktorému mala podľa jeho vyjadrenia zmiznúť najvyššia nominálna hodnota finančnej hotovosti (spolu 500,- eur), nebolo nijako zdokladované, že menovaný mal skutočne na izbe takúto hotovosť a odkiaľ si ju zabezpečil (napríklad konkrétnym výberom z bankomatu a pod.). Tiež nebolo bližšie objasnené, prečo si poškodení nechávali peňaženky s pomerne vyššími hotovosťami na izbách a tieto si pri vzdialení sa z izieb nebrali so sebou, resp. nevložili ich do hotelového trezora. Už celkom dubiózne sa javí odsúdenie za krádež „koženého puzdra na okuliare červenej farby v hodnote 6,- eur“ S. B. a „1 ks prsteňa zo žltého kovu v hodnote 100,- eur“ H. P.. Ani pri jednej z týchto hnutelných vecí sa v obsahu spisového materiálu nenachádza žiaden dôkaz o ich fyzickej existencii, okrem vyjadrení samotných poškodených S. B. a H. P.: najmä v prípade „1 ks prsteňa zo žltého kovu v hodnote 100,- eur“ je obzvlášť povšimnutiahodné, že nebol predložený žiaden nadobúdaci doklad k takémuto prsteňu, nikde v spise sa nenachádza jeho bližší opis, rozmery ani fotografia a z ničoho nevyplýva ani to, o aký konkrétny „žltý kov“ (napr. zlato, oceľ, titán, meď a pod.) malo vlastne ísť. Je pritom zrejme, že práve od zloženia, rozmerov a hmotnosti „prsteňa zo žltého kovu“ sa musí

odvíjať aj jeho všeobecná hodnota, ktorá najmä v prípade, ak nejde o prsteň zo zlata či iného drahého kovu (čo nebolo preukázané a neuvádza sa ani v skutkovej vete napadnutého rozsudku), nemôže dosahovať sumu 100,- eur. Skutočná dôkazná hodnota takýchto „odborných vyjadrení“ na č. I. 677d a 667e spisu je preto nulová, čo vyplýva i z toho, že pri vyššie namietanej absencii akejkoľvek bližšej špecifikácie „koženého puzdra na okuliare“ a „prsteňa zo žltého kovu“ v obsahu spisu ani objektívne neprichádzalo a neprichádza do úvahy podávať odborné vyjadrenia k všeobecnej hodnote takýchto nekonkretizovaných a iba celkom vágne vymedzených vecí (uvedené je podobné, ako keby sa mala odborným vyjadrením určiť napríklad hodnota „1 ks osobného motorového vozidla červenej farby“, o ktorého značke, type, technických parametroch, veku, najazdených kilometroch a pod. nejstujú v spise žiadne údaje). Procesne nesprávne bolo prihládanie súdu prvého stupňa na e-mailové podania od poškodeného M. G. F. zo 04.08.2021 na č. I. 814-815 a z 18.10.2021 na č. I. 870-880, ktoré boli oboznámené na hlavnom pojednávaní konanom 15.12.2021 (č. I. 917) a zohľadnené v rámci rozhodnutia o náhrade škody; tieto elektronické podania učené bez zaručeného elektronického podpisu a následne už zákonným spôsobom nedoplnené v zmysle § 62 ods. 1 Tr. poriadku vôbec nemali byť brané do úvahy a nemalo sa o nich nijako konať. Okresnému súdu treba tiež vytknúť nezisťovanie rozsahu poistného plnenia poskytnutého poškodeným v čase bezprostredne predchádzajúcom jeho rozhodovaniu; rozsah vyplateného poistného plnenia musí nájsť svoj odraz vo výroku o náhrade škody (nemôžno priznať poškodeným v adhéznom konaní náhradu škody, ktorá im už prípadne bola vyplatená inou osobou, napr. poisťovňou, keďže v takom prípade by na strane poškodených dochádzalo k prijatiu duplicitného plnenia). Z e-mailového podania od spoločnosti R. D. D. z 05.04.2023 na č. I. 1075 (na ktoré sa inak v zmysle § 62 ods. 1 Tr. poriadku taktiež nemalo prihliadať) vyplýva, že poisťovňa poistné plnenie poškodeným klientom hotela D. G. „ešte neplnila“, z čoho možno usúdiť, že takéto plnenie sa zjavne očakáva v bližšie nešpecifikovanej budúcnosti. Napriek tomu, že okresný súd rozhodoval vo veci napadnutým rozsudkom až o ďalšie štyri mesiace, aktualizovanú správu od poisťovne si už nevyžiadal, pričom treba zväžiť, že medzičasom od 05.04.2023 uplynul vyše jeden rok, čo samo implikuje potrebu vykonať v tomto smere aktualizované dokazovanie. Voči postupu okresného súdu v kontexte ust. § 97 ods. 1 Tr. poriadku je nutné namietnuť i absenciu akéhokoľvek rozhodnutia o veciach zaistených pri domovej prehliadke a prehliadke iných priestorov (pozri č. I. 674a, 674b, 674c), ktoré boli okresnému súdu odovzdané spolu s obžalobou, pričom pri žiadnej z týchto vecí nebola preukázaná akákoľvek súvislosť so žalovanými trestnými činmi a okresný súd nerozhodol o ich prepadnutí alebo zhabaní (návrh na takéto rozhodnutie nebol ani podaný). Záverom obaja obžalovaní samostatne namietali aj proti výroku o treste v napadnutom rozsudku, a to pre prípad, ak by bola ich vyššie uvedená primárna argumentácia čo do výroku o vine nesprávne vyhodnotená ako nedôvodná. Pri žiadnom zo žalovaných skutkov z 19.02. a 25.06.2019 zo skutkovej vety napadnutého rozsudku — ktorú už v ďalšom konaní s ohľadom na absenciu odvolania prokurátora nemožno upravovať v neprospech obžalovaných — nevyplývajú obligatórne znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zákona, ale ani len samotného prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona. Zároveň pri skutku z 19.02.2019, ktorý nemožno bez ďalšieho považovať iba za čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, ale za samostatný skutok, škoda neprevyšuje hodnotu 700,- eur, a teda nie je dosiahnutá hranica malej škody podľa § 125 ods. 1 Tr. zákon v znení účinnom od 06.08.2024, preto skutok z 19.02.2019 nie je vôbec trestným činom. Skutkom z 25.06.2019 mala byť spôsobená celková (aj to nie riadne preukázaná) škoda vo výške 1.096,- eur. V zásade by preto aj v pre nich najnepriaznivejšej situácii, t. j. keby odvolacím súdom nesprávne neboli uznané ich argumenty smerujúce proti výroku o vine, mohol by im byť uložený trest odňatia slobody iba vo výmere podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona, čiže až na dva roky. Aj odhliadnuc od vyššie uvedených okolností, i keby sa naďalej vychádzalo z nesprávnej právnej kvalifikácie uvedenej v napadnutom rozsudku ako pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zákona a pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, i pri takejto právnej kvalifikácii (odmysliac od jej nesprávnosti) je nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere štyri roky, ktorý bol uložený obž. A. B. a nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere dva roky a štyri mesiace obž. C. D. okresným súdom, absolútne neprimeraný a drakonický, a to osobitne so zreteľom na koncepciu tzv. restoratívnej justície nesúci sa zásadnou zmenou trestného práva hmotného účinnou od 06.08.2024; v ich veci sa pritom musí posudzovať trestnosť činu a ukladať trest práve podľa tejto novej právnej úpravy, a to v súlade s princípom pravej retroaktivity v prospech páchatela podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy. S účinnosťou od 06.08.2024 už navyše nedochádza pri prevahe priťažujúcich okolností k zákonnému zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby, a teda ani v tomto smere nemôže napadnutý rozsudok obstať. V tejto súvislosti v prípade obžalovaných, samotná priťažujúca okolnosť spočívajúca v spáchaní viacerých trestných činov

nie je daná (keďže, ako bolo namietané, zo skutkovej vety napadnutého rozsudku — ktorú už v ďalšom konaní s ohľadom na absenciu odvolania prokurátora nemožno upravovať v neprospech obžalovaných — nevyplývajú obligatórne znaky skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona); naopak v prípade obž. C. D., je daná jednak poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona (pred spáchaním žalovaného trestného činu viedol riadny život) a jednak u oboch obžalovaných aj poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. p) Tr. zákona v znení účinnom od 06.08.2024 (neprimerane dlho vedené trestné stíhanie bez jeho viny). V súvislosti s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. j) Tr. zákona zároveň ku konštatovaniu okresného súdu, že obžalovaný C. D. bol pred spáchaním žalovaných skutkov postihnutý len za dva priestupky, obžalovaný uviedol, že išlo o menej závažné dopravné priestupky, ktoré nastali v značnom časovom predstihu pred spáchaním žalovaných skutkov a zároveň v značnom časovom odstupe medzi sebou navzájom (4. apríla 2016 a 31. mája 2018), za ktoré mu v oboch prípadoch bola uložená bloková pokuta po 20,- eur, ktorú riadne zaplatil (č. l. 755-757). Odôvodňovanie okresným súdom uloženej drakonickej výmery trestu odňatia slobody v komparácii s výškou spôsobenej škody a spoločenskou škodlivosťou žalovaných skutkov tým, že k spáchaniu trestných činov sa nepriznali ani ich neoľutovali a ich „postoj bol nekritický aj napriek vyššie uvedeným výsledkom dokazovania“, treba odmietnuť ako nemajúci oporu v základných zásadách ukladania trestov. Je síce pravdou, že jednou z poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l) Tr. zákona je, ak sa páchatel priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval, avšak v opačnom smere neplatí, že nepriznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho neoľutovanie sa môže ratione materiae posudzovať ako priťažujúca okolnosť. Účelom trestu nie je postihnúť páchatel'a za zvolený spôsob obhajoby a za to, že sa „nepriznal“ a mal „nekritický postoj napriek výsledkom dokazovania“ (ktoré navyše v tejto veci rozhodne nevykazovali mimoriadnu závažnosť v prospech dosiahnutia záveru o ich vine, čo bolo vyššie podrobne analyzované), a aj takýmto nepriamym spôsobom efektívne odrádzať obvinených, aby sa vôbec v konaní pred súdom bránili voči obžalobe. Ďalej v prípade obžalovaného C. D. menovaný zvýraznil, že pokiaľ okresný súd v napadnutom rozsudku poukazuje na jeho odsúdenia v roku 1997 Okresným súdom Žilina a v roku 2016 Okresným súdom Liptovský Mikuláš, kde podľa okresného súdu má ísť o „druhovo totožnú trestnú činnosť“, tak treba jednak namietnuť, že oboje skoršie odsúdenia má zahladené (a boli zahladené už v roku 2019, keď boli spáchané žalované skutky), keďže sa osvedčil v skúšobnej dobe predmetných podmiennečných odsúdení, pričom za týchto okolností považuje za neprijateľné zohľadňovať tieto zahladené odsúdenia pri rozhodovaní o výmere trestu v tejto veci, a jednak je nutné opätovne namietnuť, že okresný súd si v tomto konaní nedal pripojiť ani spis Okresného súdu Žilina vo veci sp. zn. 3T/114/1997, ani spis Okresného súdu Liptovský Mikuláš vo veci sp. zn. 0T/15/2015, ani si nezadovážil právoplatné súdne rozhodnutia vydané v týchto veciach, preto jeho konštatovania o „druhovo totožnej trestnej činnosti“ majú zásadne charakter dohadov vyodených iba z obsahu odpisu registra trestov na jeho osobu. Čo sa týka úvahy okresného súdu, že „nemožno dobu od právoplatnosti jeho odsúdenia OS Liptovský Mikuláš (08.02.2016) napriek jeho osvedčeniu sa v tam určenej skúšobnej dobe, až do spáchania prvého skutku v tu prejednáwanej veci (19.02.2019) hodnotiť za dostatočne dlhú na konštatovanie toho, že viedol riadny život po takú dobu, že to možno v jeho prospech použiť ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona“, tak na účely poľahčujúcej okolnosti vedenia riadneho života obžalovaným nemôže byť rozhodné iba trvanie izolovane posudzovaného obdobia od právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku v inej trestnej veci do spáchania prejednávaného skutku, ale trvanie obdobia od spáchania predošlého trestného činu do spáchania žalovaného skutku; v tejto veci pritom okresný súd nemal (a vzhľadom na namietané pochybenia ani nemohol mať) riadne preukázané, kedy bol spáchaný trestný čin, za ktorý bol právoplatne odsúdený Okresným súdom Liptovský Mikuláš v konaní vedenom pod sp. zn. 0T/15/2015. Samotnú uloženie výmery trestu odňatia slobody a neumožnenie jeho podmiennečného odkladu okresný súd v napadnutom rozsudku odôvodnil v zásade len bližšie nepreskúmateľným spôsobom prostredníctvom všeobecných fráz nijako neindividualizovaných na pomery tejto veci a na osobu obžalovaného C. D. („vzhľadom na osobu obžalovaného) a prihliadajúc na ostatné skutočnosti v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zákona súd vyhodnotil ako potrebné a primerané, jednak z hľadiska individuálnej prevencie (t.j. zabráneniu mu páchať ďalšiu trestnú činnosť, vytvoriť podmienky na jeho výchovu, aby viedol riadny život a vyjadrenie jeho morálneho odsúdenia spoločnosťou) ako aj generálnej prevencie (t.j. poskytnutia ochrany spoločnosti pred páchatel'om zabránením mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti a pre odradenie iných od spáchania trestných činov) v prípade menovaného obžalovaného uložiť mu nepodmiennečný úhrnný trest odňatia slobody, ale na dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby - dva roky a štyri mesiace“), s tým, že jediná ako-tak konkrétnejšia myšlienka okresného súdu bola v tejto súvislosti formulovaná tak, že „predchádzajúce využité sankcie voči nemu nemali za následok skutočnú zmenu a riadne vedenie života, na strane druhej doposiaľ na menovaného nebolo pôsobené trestom

odňatia slobody, ktorý by bol priamo spojený aj s jeho výkonom, preto súd u neho taký trest, i keď na dolnej hranici trestnej sadzby po jej zvýšení podľa ustanovení § 38 Tr. zákona, ktorého výkon ale nebude podmienene odložený, považuje za dostatočný". Túto úvahu okresného súdu treba odmietnuť. V prvom rade v tejto trestnej veci nejde o pokračovanie v trestných konaniach voči obžalovanému C. D., právoplatne skončených v roku 1997 a v roku 2016, v ktorých mu boli uložené podmienkové tresty odňatia slobody, ktoré mal zahladené už v roku 2019, ani o ukladanie spoločného či súhrnného trestu vo vzťahu k týmto trestom. Opakované poukazovanie okresného súdu v napadnutom rozsudku na jeho skoršie právoplatné odsúdenia z rokov 1997 a 2016, obe zahladené už v čase spáchania žalovaných skutkov (spisy ani právoplatné súdne rozhodnutia týkajúce sa ktorých si okresný súd pri svojom rozhodovaní nezabezpečil), nemôže odôvodňovať výrok o treste v tejto veci. V prípade oboch uvádzaných zahladených odsúdení sa osvedčil v skúšobnej dobe podmienkového odkladu výkonu trestu odňatia slobody, preto neobstojí tvrdenie okresného súdu, že vraj predchádzajúce sankcie voči nemu nemali za následok skutočnú zmenu a riadne vedenie života, a to aj vzhľadom na to, že medzi samotným v poradí prvým odsúdením z roku 1997 a v poradí druhým odsúdením z roku 2016 uplynulo takmer 20 rokov. Tiež je minimálne povšimnutiahodné, že v prípade jeho osoby prokurátor vo svojej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní konanom 20.09.2023 navrhoval uložiť mu podmienkový trest odňatia slobody so skúšobnou dobou (č. l. 1204), a teda okresný súd mu uložil trest prísnejší, než pred vyhlásením napadnutého rozsudku žiadal samotný prokurátor. Následne citovali znenie ust. § 33a ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zákona a § 34 ods. 4 Tr. zákona. V kontexte týchto ustanovení uviedli, že v napadnutom rozsudku nie je žiadnym spôsobom bližšie vymedzené, čo mal ktorý z obžalovaných v rámci údajného spoločného konania pri spolupáchateľstve podľa § 20 Tr. zákona konkrétne činiť, okresný súd nemohol v napadnutom rozsudku postupovať pri ukladaní trestu ani v súlade s § 34 ods. 5 písm. a) Tr. zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne u spolupáchateľov aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu. Obžalovaný A. B. zvýraznil, že v súčasnosti už žije riadnym životom, je zaradený do spoločnosti a jeho dávnejšia kriminálna minulosť, zjavným dôsledkom ktorej je aj toto aktuálne trestné stíhanie, ho úprimne mrzí. Od 01.02.2023 riadne pracuje ako osobný asistent pre osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, pani S. [R., o čom predložil odvolaciemu súdu ako dôkaz zmluvu o výkone osobnej asistencie z 01.02.2023, riadne zaevidovanú na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Žilina. Snaží sa tak žiť a pracovať čestne a byť pre spoločnosť užitočným, aby aspoň sčasti odčinil aj jeho dávnejšie chyby. Aj obžalovaný C. D. zvýraznil, že v súčasnosti žije riadnym spôsobom života, je zamestnaný, zaradený do spoločnosti, pričom spolu s bratom A. B. sa podieľajú na starostlivosti o ich 77-ročnú matku M. D., s ktorou obývajú spoločnú domácnosť. Ich matka by z tohto dôvodu veľmi ťažko pociťovala, ak by došlo k nepodmienečnému výkonu im uložených trestov odňatia slobody; v tejto súvislosti odkazujú na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Odkedy sa naposledy dopustili trestného činu, a to vo veci, v ktorej boli právoplatne odsúdení trestným rozkazom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. OT/15/2015, zo 16.03.2015, uplynulo už zhruba 10 rokov. Odvtedy trestnú činnosť nepáchali a ani v súčasnosti nie sú čo i len neprávoplatne trestne stíhaní v iných veciach. Obžalovaní sa domnievajú, že aj keby odvolací súd nesprávne dospel k záveru o ich vine zo žalovaných skutkov, resp. čo i len jedného z nich, vzhľadom na výšku škody, ktorá sa blíži k spodnej hranici škody malej podľa § 125 ods. 1 Tr. zákona v znení účinnom od 06.08.2024, ako i na vyššie opísané okolnosti, dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu (§ 34 ods. 4 Tr. zákona), a tiež so zreteľom na to, že trestné stíhanie už je v tejto veci vedené neprimerane dlho, vyše päť rokov, teda dlhšie, než je vôbec premlčacia doba trestného stíhania či už podľa § 87 ods. 1 písm. d), alebo písm. e) Tr. zákona (čo je poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. p) Tr. zákona v znení účinnom od 06.08.2024), by im mal byť ako primeraný uložený namiesto trestu odňatia slobody iba samostatný alternatívny trest, a to napr. adekvátny peňažný trest alebo trest povinnej práce (prípadne oba uvedené alternatívne tresty aj kumulatívne). I v situácii, keby obžalovaným napriek tomu bol ukladaný (aj) trest odňatia slobody, vzhľadom najmä na časový odstup od spáchania predošlej trestnej činnosti, a v prípade obž. C. D. vzhľadom na právoplatné odsúdenia, ktoré mal zahladené už v roku 2019, ako i na existenciu iba dvoch jeho menej závažných dopravných priestupkov spred žalovaných skutkov (z rokov 2016 a 2018), vedenie riadneho života z jeho strany i po roku 2019 doposiaľ, ďalej v prípade oboch obžalovaných ako i na prostredie, v ktorom v súčasnosti žijú a pracujú, mal by im byť výkon trestu podmienene odložený podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (ako to napokon v konaní pred okresným súdom navrhoval u obžalovaného C. D. i prokurátor), s určením primeranej skúšobnej doby, prípadne aj s uložením probačného dohľadu nad ich správaním v skúšobnej dobe podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona. Namietajú, že pri zohľadnení všetkých vyššie uvedených okolností v ich prospech je uloženie nepodmienečných trestov odňatia slobody okresným súdom v im určených výmerách, sú celkom zjavne

trestami neprimeranými, pričom za predpokladu, ak by mali byť za žalované skutky právoplatne odsúdení na niekoľkoročný nepodmienečný výkon trestu odňatia slobody, by bola logicky značne sťažená i reálna vymožitelnosť náhrady škody pre poškodených, pričom je zjavné, že pre poškodené subjekty je prioritou domôcť sa náhrady škody, a nie čo najdlhšieho pobytu odsúdeného vo väzení (porovnaj v tomto smere aj ustanovenie § 34 ods. 4 poslednej vety Tr. zákona). Vzhľadom na všetky uvádzané dôvody obžalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne aby odvolací súd pri zrušení napadnutého rozsudku sám vo veci rozhodol tak, že ich spod obžaloby oslobodí a poškodených odkáže s nárokmi na náhradu škody na civilný proces. V prípade rozhodnutia odvolacieho súdu, že sa vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa, navrhli, aby odvolací súd podľa § 325 Tr. poriadku nariadil, aby bola vec prejednaná a rozhodnutá iným samosudcom Okresného súdu Stará Ľubovňa, a to práve predovšetkým s poukazom na vydanie príkazu na domovú prehliadku sudcom pre prípravné konanie M. Y. O., ktorého nezákonnosť je rozsiahlo namietaná v tomto odvolaní, ako i na ďalšie zásadné (principiálne) pochybenia v doterajšom konaní o podanej obžalobe zo strany okresného súdu.

Na podklade takto riadne a včas podaného odvolania obžalovanými ako osobami na to oprávnenými, krajský súd nezistil dôvody zrušenia napadnutého rozsudku postupom podľa § 316 ods. 3 Tr. poriadku, v zmysle § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktorým predchádzalo, prihliadajúc pritom na chyby odvolaním nevytýkané, pokiaľ by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 a zistil nasledovné.

Z dôvodov napadnutého rozsudku vyplýva, ktoré dôkazy boli pred súdom prvého stupňa vykonané, ako aj to, ktoré skutočnosti z jednotlivých dôkazov vyplynuli. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva skutočnosť, ako prvostupňový súd jednotlivé dôkazy hodnotil. V tomto smere sú dôvody napadnutého rozsudku podrobné a preto na tieto krajský súd aj v podrobnostiach poukazuje.

Krajský súd však súčasne konštatuje, že súd prvého stupňa síce vykonané dôkazy hodnotil podľa svojich úvah spôsobom uvedeným v § 2 ods. 12 Tr. poriadku, no opierajúc sa o sumu produkovaných dôkazov a skutočností z nich plynúcich krajský súd má zato, že okresný súd takýmto postupom dospel k nesprávnym skutkovým a následne právnym záverom, a to z dôvodov ako to bude neskôr bližšie rozvedené.

Z obsahu spisu krajský súd zistil, že konajúci súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazy potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci. Rozsah vykonaného dokazovania je v preskúmvanej veci dostatočný a nie je ani zjavné, ktoré ďalšie dôkazy (procesne spôsobilé) by bolo potrebné ešte procesne relevantne vykonať.

V tomto smere totiž v odvolaní obžalovaných, pri absencii odvolania okresného prokurátora, sú síce obsiahnuté aj návrhy, či podnety na potrebu ďalšieho dokazovania, avšak platí, že podstata podaného odvolania vlastne smeruje len proti hodnoteniu dôkazov konajúcim súdom, pričom odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu v konfrontácií s písomnými dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku sa s podstatou argumentácie obsiahnutej v odvolacích námietkach obžalovaných stotožnil.

V prvom rade na tomto mieste považuje krajský súd za potrebné zvýrazniť, že vo všeobecnosti každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivito ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov, bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech, tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť a teda do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo žalovanej trestnej činnosti.

V úvode krajský súd považuje za potrebné vo všeobecnosti ešte zvýrazniť, že oslobodzujúce rozhodnutie súdu sa spravidla spája so záverom, že produkované dôkazy v takom rozsahu, intenzite a kvalite ako boli predložené súdu spolu s obžalobou a na hlavnom pojednávaní aj boli riadne vykonané napokon konajúci súd zhodnotí tak, že nemá bez rozumných pochybností preukázaný záver o tom, že sa skutok, ktorý je predmetom dokazovania, vôbec stal, alebo či skutok, ktorý sa reálne aj stal, je vôbec trestným činom, a napokon, či bol preukázaný záver o vine obžalovaného za skutok, ktorý sa mu kladie za vinu (§ 285 písm. a/, b/, c/ Tr. poriadku).

V tejto súvislosti preto bolo úlohou súdu na oboch stupňoch, konfrontovať rozhodujúce dôkazy obžaloby s dôkazmi, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní a teda do akej miery sú dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní osvedčené, či na druhej strane spochybnené v takom rozsahu, aby bolo možné bez rozumných pochybností urobiť záver o vine, či v opačnom prípade o nevine obžalovaných A. B. a C. D..

Okresný súd záver pre ustálenie skutkového stavu, jeho právne posúdenie a teda výrok o vine obžalovaných v posudzovanom prípade oprel pri oboch skutkoch tak, ako sú ustálené v napadnutom rozsudku o znaleckým ústavom vykonanú komparáciu oblečenia osôb mužského pohlavia tak, ako boli tieto osoby zaznamenané na obrazových (kamerových) záznamoch v dňoch 19.02.2019 v hoteli D. G. nachádzajúcom sa v G. A. a dňa 25.06.2019 v hoteli Q. L.. B. R. J. XX, okres D. G. s oblečením zaistením pri domovej prehliadke vykonanej dňa 03.07.2019, byte č. XX, na ulici F. X, v E. - teda v domácnosti, v ktorej obžalovaní A. B. a C. D. žili (žijú) spoločne s ich matkou M. D. - so záverom plynúcim zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Košice, podľa ktorého uvedené zaistené veci pri tejto domovej prehliadke by mohli byť - konkretizujúc a opisujúc, aj reálne (výrobnú značku, farbu a tvar týchto vecí), ktoré zo zaistených vecí - ako obuvou tak aj oblečením, ktoré mali oblečené osoby mužského pohlavia (podľa okresného súdu obžalovaní) zachytené na uvedených obrazových (kamerových) záznamoch.

Ďalej okresný súd sa opiera vo výroku o vine o skutočnosť, že matka obžalovaných M. D. je podľa evidenčnej karty vozidla (ako je v analýze objasňovania zločinu - č.l. 594 - 615 z 25.02.2019 na č.l. 603, resp. č.l. 616-645 z 26.06.2019 na č.l. 633) vlastníčkou motorového vozidla VW Golf, hatchback, čiernej metalízy, EČ: S., pričom práve toto vozidlo bolo kamerou v meste D. G., sledujúcou štátne poznávacie značky, dňa 19.02.2019 zachytené v čase 12:13 hod. pri vstupe do mesta (fotografia na č.l. 595 spisu) a v rovnaký deň v čase 13:28 hod. pri výjazde z mesta (fotografia na č.l. 602 spisu) a rovnako tak, uvedené vozidlo bolo danou kamerou zachytené 25.06.2019 v čase 13:56:27 hod. pri výjazde do D. G., kde následne kamerou („PTZ Kruhac“ – pri kruhovom objazde v blízkosti predajne C. v D. G.) je v čase 14:44:40 hod. zachytený prízjazd tmavého VW Golf hatchback v smere od G. A., pričom bezprostredne následne je kamerou v meste D. G., sledujúcou štátne poznávacie značky vozidlo s EČ:S. zachytené v čase 14:45:49 hod. v smere výjazdu z mesta, podľa vykonaných obrazových záznamov z DVD na č.l. 276e spisu.

V tejto súvislosti okresný súd potom poukazuje na časové súvislosti, kedy už skôr opísané podozrivé osoby (podľa okresného súdu obžalovaní) dňa 25.06.2019 vošli do priestorov hotela Q. vo B. R., čo potom majú osvedčovať pohyb podozrivých osôb aj v ostatne označenom hoteli a dopĺňať zistenia plynúce z obrazových (kamerových) záznamov mesta K. - nachádzajúce sa na DVD nosiči na č.l. 276b spisu, z ktorých malo vyplynúť, že kamerou osadenou pri cintoríne v K. je zaznamenaný výjazd do mesta v smere od B. R. tmavého vozidla VW Golf v čase 16:51:10 dňa 25.06.2019 a následne daného dňa kamerou v centre mesta zameranou na zaznamenanie štátnych poznávacích značiek je zachytené v jazde smerom na A. čierne vozidlo VW Golf s EČ: S. v čase 16:53:01 hod., pričom v uvedenom vozidle je viditeľné, že toto je vedené mužskou osobou s oblečeným svetlým tričkom a spolujazdcom, je nepochybne tiež osoba mužského pohlavia v tmavom tričku, ktoré mali mať na sebe podozrivé osoby dňa 25.06.2019 podľa obrazového (kamerového) záznamu z hotela D. G. v ten istý deň. (pozn. krajského súdu - kde však v tomto hoteli ku krádežiam v ten deň nedošlo).

Na podklade týchto skutočností potom okresný súd uzavrel, že jednak dňa 19.02.2019 v hoteli D. G., ako aj dňa 25.06.2019 v hoteli Q. L., sa v rozhodnom čase nachádzali práve samotní obžalovaní, ktorí však v žiadnom z týchto prípadov v žiadnom z týchto hotelov ubytovaní neboli. Tento záver o vine obžalovaných má osvedčovať aj tá skutočnosť, že obaja obžalovaní, včítane ich matky aj keď takú možnosť mali, sa v rámci dokazovania konkrétne nevyjadrili, kde sa v uvedené - rozhodné dni mali nachádzať, keďže po zákonom poučení na hlavnom pojednávaní odmietli vypovedať, rovnako ako ich matka M. D..

Ďalej okresný súd svoje úvahy o vine obžalovaných rozvíja tak, že vzhľadom na doposiaľ uvedené, nemožno nijako prijať logicky taký záver, že práve v časoch, kedy sa obžalovaní nachádzali v tom-ktorom

hoteli, dôjde k takej náhode, a to dokonca v jednotlivých prípadoch s odstupom 4 mesiacov, že práve vtedy by krádeže peňazí a príslušných vecí jednotlivým poškodeným spôsobila iná osoba, než samotní obžalovaní, ktorí sa tam práve vtedy „len tak“ zjavili a o ktorých má súd preukázané, že majú sklony k páchaniu práve takej trestnej činnosti, ako im je tu kladená za vinu, nakoľko podľa odpisov registra trestov u oboch obžalovaných platí, že sa preukázateľne totožnej trestnej činnosti už v minulosti dopustili (obž. A. B. opakovane).

Naviac znaleckým skúmaním KEU PZ Košice posudok ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/580 na č.l. 345 až 349 a KEU PZ Košice ČES:PPZ-KEU-KE-EXP-2019/1712 na č.l. 364 až 374 cylindrických vložiek zo zámkov dverí izieb, v ktorých došlo ku krádeži dňa 19.02.2019 v hoteli D. G. a dňa 25.06.20219 hotela Q. L., mikroskopickým, skúmaním kľúčových otvorov a vnútorných častí funkčného mechanizmu u každej cylindrickej vložky z jej krátkej (vonkajšej) strany, boli zistené mechanoskopické stopy nepochádzajúce od kľúčov, ktoré nasvedčovali násilnej manipulácii cudzím predmetom v priestore otvoru pre kľúč, kde menovaný ústav ako príklad uviedol práve špeciálne zhotovený prípravok na bezkľúčové odomykanie cylindrických vložiek - tzv. planžetu, kde podľa okresného súdu opierajúc sa o výsledky už uvádzanej domovej prehliadky je zrejmé, že obaja obžalovaní (špecifikujúc ktoré predmety zaistené v izbách bytu č. XX, na ulici F. X, v E., ktoré mali užívať obžalovaní) mali disponovať práve takýmto náradím vhodným na vyhotovenie takýchto - planžiet.

Všetky vyššie uvedené skutočnosti jednak jednotlivo, ale najmä vo vzájomnej súvislosti nemohli doviesť súd k inému záveru ako tomu, že práve obžalovaní A. B. a C. D. boli dňa 19.02.2019 v priestoroch hotela D. G. a dňa 25.06.2019 v priestoroch hotela Q. L. a dopustili sa tam konaní, ktoré im podanou obžalobou boli kladené za vinu a ako sú tieto vyjadrené v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku, ktorými spoločnými konaniami naplnili všetky pojmové znaky tak pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona (v znení platnom a účinnom od 01.08.2019) ako aj pokračovacieho prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona spáchaných spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zákona.

Uvedený záver okresného súdu opierajúc sa o vykonané dôkazy, no najmä spôsob ich hodnotenia okresným súdom si krajský súd osvojiť nemohol.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti s odkazom na sumu dôkazov procesne spôsobilých a dostupných pre účely dokazovania v posudzovanom prípade na hlavnom pojednávaní - po vecne správnom vylúčení okresným súdom záverov znaleckého posudku č. 36/2020 znalca z odboru kriminalistika, kriminalistická antropológia T., R. R. F., K., z dôvodu nezákonne získaných podkladov pre jeho vypracovanie OČTK zistil, že v predmetnej trestnej veci pri konfrontácii so sumou dôkazov, na podklade ktorých bola podaná obžaloba, dokazovanie v tomto prípade zjavne trpelo od začiatku hlavného pojednávania dôkaznou núdzou.

Za danej situácie pri existujúcej dôkaznej núdzi, resp. práve pre existujúcu dôkaznú núdzu je možné väčšinu (nie všetky) odvolacích námietok obžalovaných v ich písomne odôvodnenom odvolaní predloženom prostredníctvom ich obhajcu, považovať za dôvodnú. Pre jeho rozsiahly - až analytický do detailov štruktúrovane rozvinutý obsah - ktorým obžalovaní komplexne a vyčerpávajúco namietli všetky nedostatky napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho, krajský súd považuje za nadbytočné na všetky odvolacie námietky reagovať, osobitne vyzdvihnúc len tie najpodstatnejšie, ktoré sa viažu na krajským súdom ustálený právny záver po posúdení ustáleného skutkového stavu v posudzovanom prípade, že skutky kladené za vinu obžalovaným sa síce stali, no nebolo dokázané, že skutok (skutky) spáchali obžalovaní A. B. a C. D. (§ 285 písm. c/ Tr. poriadku).

Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Rovnako podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005).

Najsamprv je potrebné prisvedčiť obhajobe obžalovaných, že pri posúdení skutkového deja v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku sa javí, že časové rozmedzie vyplývajúce z výpovedí svedkov poškodených, v priebehu ktorého mohlo dôjsť k odcudzeniu ich vecí, je oveľa širšie, než sa uvádza v obžalobe a skutkovej vete napadnutého rozsudku, inak povedané, existuje rozumná miera pravdepodobností, že ku krádežiam mohlo dôjsť aj v čase, ktorý nezodpovedá času, kedy sa mali osoby

podozrivé (podľa súdu obžalovaní) podľa obrazových záznamov v hotelových zariadeniach zdržiavať, príkladmo vychádzajúc z výpovedí svedkýň B. a P..

Súčasne pokiaľ by mal platiť hore uvádzaný záver okresného súdu o vine obžalovaných za žalovaný skutok tak, sa potom javí v rozumnej miere pravdepodobnosti, že z vykonaného dokazovania by malo byť preukázané iba to, že obžalovaní sa v rozhodnom čase nachádzali vo verejne prístupných priestoroch hotelov, v tom čase s desiatkami, možno aj stovkami ďalších osôb (ako potencionálnych páchatel'ov žalovanej trestnej činnosti, ako bude neskôr rozvedené), pričom tento fakt, že išlo o okrem ubytovaným hosťom aj verejnosti prístupné priestory, potvrdili aj svedkovia - vtedajší zamestnanci týchto ubytovacích zariadení.

Za závažnejšiu vadu identifikovanú z priebehu skutkového deja ustáleného v skutkovej vete výroku napadnutého rozsudku majúcu vplyv na jeho právne posúdenie, (absentuje zrozumiteľne a nezameniteľne definovaná objektívna stránka v konaní obžalovaných) podľa názoru krajského súdu je skutočnosť, pokiaľ sa okresnému súdu nepodarilo ustáliť spôsob, akým mali obžalovaní vojsť do izieb poškodených pre naplnenie kvalifikačného znaku - neoprávnene vnikli do obydľia iného a čin spáchali závažnejším spôsobom konania – vlámaním tak, ako to predpokladá ust. § 194 ods.1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. e/ Tr. zákona.

Toto zistenie potom ešte viac zvyrazňujú závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Košice č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/1712 zo 04.09.2019 (č. I. 364-374), v prípade stôp na sporných dverách od izieb č. 235, 242 a 354 v hoteli Q. vo B. R., kde boli ubytovaní jednotliví poškodení pri skutku z 25.06.2019, kde znalecký ústav pripustil (zhrnúc jeho závery, že „mohli byť“) nasledovné alternatívy ako bol prekonaný zámok dverí označených izieb, jednak mohol byť použitý prípravok (planžeta), tiež mohol byť použitý príslušný originálny kľúč alebo príslušný duplikát kľúča, napokon stopy mohli vzniknúť (mechanické poškodenia zámkov) pri bežnom používaní dverí pravým kľúčom.

Zohľadňujúc doposiaľ uvedené, je možné konštatovať, že nie je možné jednoznačne ustáliť bez rozumných pochybností, ako nato správne poukazujú aj obžalovaní, v prípade všetkých čiastkových útokov tvoriacich pokračovací trestný čin (činy) obžalovaným kladený za vinu, že došlo k nedovolenému prekonaniu uzamknutia predmetných hotelových izieb a to dokonca vlámaním.

Za danej situácie okrem iného takto sformulovaný skutok – nezisteným spôsobom vošli - skutočne vytvára niekoľko alternatív (spôsobov), ako bolo možné vniknúť do označených hotelových izieb, ktoré zase v zásade potom vytvárajú priamo úmerne minimálne v tom istom rozsahu alternatívy pre možných páchatel'ov osôb rozdielných od obžalovaných, ktorí mohli do izieb poškodených takto neoprávnene vniknúť a odcudziť im nimi opísané veci, resp. finančné prostriedky.

Uvedenému potom zodpovedá okrem iného aj zistenie plynúce z vykonaného dokazovania, že v čase rozhodnom február a jún roku 2019, kedy malo dôjsť ku krádežiam, prakticky do ubytovacích častí označených hotelov okrem prechodu cez hlavný vchod popri recepcii bolo možné vojsť aj inými vchodmi (príkladmo Q. L.,) ktoré neboli snímané kamerovým systémom a súčasne v tom čase sa na všetkých dverách (oboch ubytovacích zariadení) hotelových izieb, kde malo dôjsť k odcudzeniu finančných prostriedkov - nakoľko vlámanie do izieb malo byť uskutočnené nezisteným spôsobom - používali kľúče od tzv. klasických mechanických zámkov pozostávajúcich z cylindrických vložiek, pričom od každých dverí hotelových izieb boli aj náhradné kľúče, ktoré boli k dispozícii ako upratovacím, tak aj servisným (údržba) službám hotela. Dokonca do P. D. bol voľný prístup aj pre neubytovaných hostí, využívajúcich služby hotelového baru, reštaurácie, či wellness, pričom zamestnanci recepcie, ako bolo bežné, že mali ubytovaných aj viac ako 200, či dokonca 300 hostí (kapacita bola aj cez 900 hostí) si podľa vyjadrenia príkladmo bývalého riaditeľa hotela D. G., svedka L. H. F., nemusela všimnúť všetkých hostí osobne vchádzajúcich do ubytovacej časti hotela.

V kontexte uvedeného je na mieste zvyrazniť závery Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Košice v jeho posudku č. KEU-KE-EXP-2019/1712 zo 04.09.2019 na otázky č. 5 a 7 na č. I. 372-373, z ktorých vyplýva, že stopy v mechanizme skúmaných vložiek dverí izieb v hoteli Q. vo B. R. (5. otázka), ako aj stopy v mechanizme skúmaných vložiek dverí izieb v hoteli D. G. v G. A. (7. otázka) - neboli vytvorené kovovými špárovými mierkami, kľúčmi do cylindrických mechanizmov a kliešťami, t. j. tými predmetmi, ktoré boli nájdené a zaistené pri domovej prehliadke v byte na F. XXXX/X v E. 03.07.2019, ktorý v tom čase užívali aj obžalovaní, resp. pri prehliadke iných priestorov - motorového vozidla, vo vlastníctve ich matky M. D.. Uvedené zistenia zase dopĺňajú závery znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, Košice č. ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2019/1712 zo 19.09.2019 na č. I. 375-378 vo veci DNA analýzy stôp - sterov z peňaženiek

a kabeliek poškodených, v ktorých mali mať uložené odcudzené peniaze, z ktorého (na č. I. 377) vyplýva, že DNA analýza predložených predmetov - sterových tyčínok nebola úspešná a DNA analýzou neboli získané interpretovateľné profily, inak povedané, že na žiadnej z peňaženiek a kabeliek poškodených, v ktorých mali mať uloženú odcudzenú hotovosť, neboli zistené stopy DNA ani jedného z obžalovaných. Ďalej z výsledkov domovej prehliadky a prehliadky iných priestorov (motorového vozidla) platí, že pri žiadnej z týchto prehliadok nebola nájdená žiadna z odcudzených vecí, ktoré vo svojich výpovediach opísali poškodení.

Taktiež z tohto pohľadu je na mieste poukázať aj na fakt, že viaceré kusy oblečenia resp. obuvi, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke pri porovnaní s oblečením/obuvou osôb zachytených na kamerových záznamoch znalecký ústav konštatoval, že „nie je možné potvrdiť, ani vylúčiť zhodu“ (na č. I. 411, 412, a dvakrát na č. I. 413, 416), resp. dokonca pri predložení trička s krátkymi rukávami výslovne uviedol, že „nebola zistená zhoda v dizajnovom prevedení trička“ a tričko, ktoré mala oblečená osoba na kamerovom zázname, nebolo predložené tričko (č. I. 411, 416).

Napokon z vykonaného dokazovania nie je zistiteľné, pokiaľ ide o jednotlivé nájdené a zaistené kusy oblečenia, kovového náradia a kľúčov, ktorá z týchto vecí mala patriť, resp. užívali obžalovaní, keďže zo spisu vyplýva, že predmetný byt okrem nich v rozhodnom období užívala aj ďalšia osoba mužského pohlavia a to Q. V. (taktiež osoba s údajne trestnoprávnou minulosťou), resp. ktorému z obžalovaných a aká vec konkrétne patrila pri stotožnení s kamerovými záznamami osôb podozrivých s osobami obžalovaných, či napokon, ktorá z osôb podozrivých (ktoré okresný súd považuje za obžalovaných) zachytená na obrazových (kamerových) záznamoch je konkrétne, ktorí z obžalovaných, či už A. B. alebo C. D..

V tejto súvislosti je tiež potrebné poukázať na to, že aj keď v skutkovej vete napadnutého rozsudku sa uvádza, že obžalovaní „nezisteným spôsobom vošli“ do jednotlivých izieb a v nich „ukradli“ finančnú hotovosť, či tam opísané veci, tak platí, že suma produkovaných dôkazov bez rozumných pochybností však nijako neosvedčuje tú skutočnosť, že žalované skutky spáchali práve dve osoby ako spolupáchatelia podľa § 20 Tr. zákona, to znamená, že nie je ničím preukázané, že dve osoby a práve obžalovaní zakaždým spoločne vošli do jednotlivých izieb a dve osoby (a to práve obžalovaní A. B. a C. D.) v nich zakaždým spoločne ukradli sporné veci.

Napokon pokiaľ okresný súd svoj záver o vine obžalovaných opiera, ako o jeden z reťaze navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, aj o obrazové (kamerové) zábery (fotky) a záznamy, ktoré mali monitorovať pohyb osobného motorového vozidla patriaceho matke obžalovaných M. D. v rozhodnom čase, kedy malo dôjsť ku krádežiam v označených hotelových zariadeniach, ktoré mali v rozhodných dňoch a čase používať práve obžalovaní, krajský súd si aj v prípade tohto (týchto) dôkazov musel aspoň čiastočne osvojiť argumentáciu obžalovaných prezentovanú v rámci ich odvolacích námietok, ktorá dôkaznú hodnotu týchto dôkazov rozhodných pre ustálenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie pre okresný súd, zásadným spôsobom spochybňuje.

V rámci obhajoby obžalovaný totižto poukázali na to, že dôkazná hodnota „usvedčujúcich“ dôkazov v konaní pred súdom interných analýz (zvodky) objasňovania zločinu krádeže v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody, vyhotovené zo strany policajtov - operatívcoz z 25.02.2019 na č. I. 594-615 a z 26.06.2019 na č. I. 616-645, z ktorých mal za preukázané, že vozidlo VW Golf, EČ: S., bolo kamerou v meste D. G., sledujúcou štátne poznávacie značky, 19.02.2019 zachytené v čase 12:13 hod. pri vstupe do mesta a v rovnaký deň v čase 13:28 hod. pri výjazde z mesta, je zásadne spochybniteľná a to z nasledovných dôvodov.

V odvolaní totižto uvádzajú, že ide o „obrázky“ nie v pôvodnej podobe, ale upravené a vložené do textu analýzy („zvodky“), pričom v originálnej elektronickej podobe sa takéto obrázky vo vyšetrovacom spise ani nenachádzajú a ak mali byť predmetné obrázky vyhotovené z kamerových záznamov kamier v D. G. z 19.02.2019, tak v obsahu spisu nie je žiaden obrazový (kamerový) záznam z niektorej kamery snímajúcej cestu v D. G. z 19.02.2019. Absenciu relevantných dôkazov v obsahu vyšetrovacieho spisu (napr. kamerových záznamov zo D. G. z 19.02.2019) nemožno „prekonať“ obsahom operatívnej policajnej analýzy („zvodky“), do ktorej sa zahrnú obrázky, ktorých pôvod, autenticita a spôsob získania príslušníkmi PZ sa nedajú žiadnym spôsobom zistiť a overiť, pričom z týchto dvoch fotografií sa nedá zistiť smer jazdy vozidla, ani to z akej konkrétnej kamery/kamier boli tieto fotografie naozaj zhotovené, ani overiť, či reálne zachytávajú práve okamihy o 13:56:27 hod. a o 14:45:49 hod. dňa 25.06.2019.

Ďalej obžalovaní poukázali na to, že v rozpore so zákonom boli zadovážené taktiež viaceré kamerové (obrazové) záznamy nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise, z ktorých niektoré boli čiastkovo vykonané okresným súdom na hlavnom pojednávaní a z ktorých sa vychádzalo aj v znaleckom posudku Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru z 13.01.2020 na č. I. 379- 471. Namietajú, že s jednotlivými kamerovými záznamami tak, ako sa nachádzajú na DVD nosičoch vo

vyšetrovacom spise, bolo zjavne manipulované zo strany vyšetrovateľa a tieto DVD nosiče neboli a nemohli byť orgánom činným v trestnom konaní zo strany ich pôvodcov vydané v takej podobe, v akej sa nachádzajú v spise. Na jednotlivých DVD nosičoch vo vyšetrovacom spise sa nachádzajú kamerové záznamy, ktoré nevydal vždy iba jeden subjekt (vo vzťahu k jednému DVD nosiču), ale ktoré boli zjavne zadovážené od viacerých subjektov, a teda predmetné DVD nosiče musel v takejto podobe vytvárať kombinovaným ukladaním kamerových záznamov od rôznych pôvodcov až vyšetrovateľ. Už samotné procesné zadokumentovanie získania kamerových záznamov do obsahu vyšetrovacieho spisu je mimoriadne zmätočné a nedostatočné, ako aj je to sumarizované v zápisnici okresného súdu o hlavnom pojednávaní konanom 07.06.2023 na č. I. 1139.

Opierajúc sa o uvedené potom konštatujú, že z tohto pohľadu takýto stav obsahu spisového materiálu v súvislosti s kamerovými záznamami (viaceré kamerové záznamy sa v spise nenachádzajú, napriek existencii zápisníc o ich uchovaní a vydaní, naproti tomu iné v spise sú napriek absencii takýchto zápisníc či iných dokladov o ich doručení do vyšetrovacieho spisu) nemožno považovať za akceptovateľný, a to ani z hľadiska vyhodnocovania procesnej použiteľnosti tých kamerových záznamov, ktoré v spise uložené sú.

Tiež platí, ako na to správne upozornili obžalovaní, že v spise sa nenachádza ani žiadna doručka či iný doklad o tom, či predmetné príkazy prokurátora na č. I. 269, 270 a 272 vôbec boli doručené dotknutým subjektom (mestu D. G., A. B. R., I., a mestu K.), a či sa tak stalo v reálnom čase, a teda nie je preukázané, či predmetné kamerové záznamy boli naozaj vydané do obsahu vyšetrovacieho spisu práve tými subjektmi, ktoré sa uvádzajú ako adresáti príkazov prokurátora na č. I. 269, 270 a 272, a práve na základe predmetných príkazov.

V tejto súvislosti správne sumarizujú, že povinnosť doručenia príkazu o vydaní počítačových údajov osobe, v ktorej držbe alebo pod ktorej kontrolou sa nachádzajú také údaje, pritom vyplýva priamo z ustanovenia § 91 ods. 4 Tr. poriadku. Inak povedané, ak už raz orgány činné v trestnom konaní mienili postupovať v súvislosti s vydaním kamerových záznamov spôsobom podľa § 91 Tr. poriadku, čo je z obsahu vyšetrovacieho spisu zjavne, potom nie je možné akceptovať nedodržanie zákonného postupu pri vydaní počítačových údajov a „povzniesť sa nad to“, že hoci v spise sú určité príkazy prokurátora na vydanie počítačových údajov (bez dokladov o ich doručení adresátom), neexistujú k nim zápisnice o vydaní počítačových údajov v zmysle § 93 ods. 1 Tr. poriadku, ktoré musia ex lege obsahovať aj presný opis vydaných počítačových údajov, ktoré umožnia určiť ich totožnosť; vyhotovenie zápisnice o úkonoch podľa § 91 Tr. poriadku v súlade s § 93 ods. 1 Tr. poriadku, pritom nemožno považovať iba za nejakú „formalitu“, ktorá nemusí byť zachovaná, osobitne ak z obsahu spisu nemožno zistiť ani to, či príkaz na vydanie počítačových údajov podľa § 91 ods. 1 Tr. poriadku vôbec bol doručený, komu a kedy, pričom v spise sa nenachádzajú ani žiadne iné prípadné dôkazy či doklady, ktoré by preukazovali, ako, kedy a kým konkrétne boli sporné kamerové záznamy odovzdané vyšetrovateľovi.

Logicky potom vyznieva aj ich záver, že v posudzovanom prípade z obsahu spisu vôbec nemožno zistiť, či sporné kamerové záznamy vyšetrovateľovi vydali osoby, ktoré boli oprávnené v tomto rozsahu konať za jednotlivé subjekty - prevádzkovateľov kamerových systémov (t. j. za A. B. R., D., mesto K., mesto D. G.), ako ani to, či zo strany vyšetrovateľa nedochádzalo k úpravám (napr. vysekávaniu častí) z predmetných kamerových záznamov, keďže absentuje presný opis vydaných počítačových údajov, ktoré umožnia určiť ich totožnosť, ako obligatórna náležitosť zápisnice podľa § 93 ods. 1 Tr. poriadku (uvedené je aktuálne o to viac, že vyšetrovateľ zjavne manipuloval aj s tými kamerovými záznamami, ku ktorým zápisnice o uchovaní a vydaní počítačových údajov existujú).

Napokon vecne správne vyhodnotiac zistenia plynúce z obsahu obrazových záznamov už uvádzaných kamier obžalovaní konštatujú, že pri konkrétnych záznamoch (týkajúcich sa dňa 19.02.2019) nie je možné nijako určiť nielen evidenčné číslo vozidla, ktoré má na nich prechádzať do a z G. A., ale ani jeho značku či druh, pričom tvrdenie okresného súdu, že „tvar vozidla až nápadne zodpovedá vozidlu VW Golf (kde vlastníkom takého vozidla je matka obžalovaných, M. D.), čo má rozhodný význam s ďalšími skutočnosťami“ (strana 11 napadnutého rozsudku), má charakter čirej špekulácie (dohadu, domnienky) okresného súdu, ktorú nemožno brať do úvahy na účely ustálenia viny obžalovaných, osobitne ak okresný súd ponechal celkom bokom fakt, že orgány činné v trestnom konaní vôbec nezamerali svoju pozornosť na ďalšie vozidlá, ktoré prechádzali sporným úsekom v čase minimálne od 11.00 hod. do 14.30 hod.

Taktiež uviedli, že hoci ani pri tomto kamerovom zázname (týkajúceho sa dňa 25.06.2019) nie je zrejmé, ako a kedy (a od koho konkrétne) bol vyšetrovateľom získaný do obsahu vyšetrovacieho spisu, na predmetnom kamerovom zázname je zachytený prejazd množstva motorových vozidiel, pričom ich evidenčné čísla nie sú vôbec čitateľné a na kamerovom zázname v skutočnosti nevidno ani značku a typ vozidla, ktoré by malo prechádzať po ceste v čase o 14:44:40 hod., a teda tvrdenie okresného súdu, že

ide o „tmavý VW Golf hatchback“, je opäť raz iba domnienkou (dohadom). Navyše 25. júna 2019 nedošlo k žiadnej krádeži v hoteli D. G. a nie je zrejmé, akým spôsobom má údajný prejazd motorového vozidla (aj keby rovno išlo o vozidlo s evidenčným číslom S., resp. o ľubovoľný „tmavý VW Golf hatchback“) mestom D. G. poobede 25. júna 2019 preukazovať to, že obžalovaní v daný deň kradli v hoteli Q. L. vo B. R..

Napokon obžalovaní sumarizujú vecne správne všetky skutočnosti plynúce z obrazových (kamerových) záznamov, či fotografií (obrázok) z nich vyhotovených potom správne konštatujú, že sporné vozidlo s evidenčným číslom S. resp. jemu sa podobajúce vozidlo bez možnosti identifikácie evidenčného čísla nebolo žiadnou kamerou v rozhodnom čase (dňa 19.02.2019 a 25.06.2019) zachytené v samotných obciach, kde malo dôjsť ku krádežiam a kde sa nachádzajú hotely D. G. a Q. L. (v G. A. a vo B. R.), a už vonkoncom nebolo zaznamenané v blízkosti týchto ubytovacích zariadení.

Na záver nad rámec doposiaľ uvedeného krajský súd konštatuje, za absencie odvolania okresného prokurátora, opäť osvojac si argumentáciu obžalovaných prezentovanú prostredníctvom svojho obhajcu, a teda aj keby v posudzovanom prípade existovali skutočnosti, ktoré by mali vyplývať z už vykonaných dôkazov na ktoré doposiaľ prihlíadané nebolo, či dokonca existovali procesne spôsobilé dôkazy, ktoré by bolo možné ešte na hlavnom pojednávaní vykonať tak platí, že aktuálne nejestvuje akákoľvek možnosť formulačnej korekcie (úpravy) skutku oproti zneniu, ktoré je obsiahnuté v skutkovej vete napadnutého rozsudku, v ďalšom konaní zo strany tak odvolacieho súdu, ako ani súdu prvého stupňa (v prípade možného zrušenia rozsudku a vrátenia vecí okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie), ktorá by bola v konečnom dôsledku v neprospech obžalovaných, a to z dôvodu, že odvolanie proti výroku o vine i treste bolo podané iba zo strany obžalovaných (§ 322 ods. 3 Tr. poriadku). Vzhľadom na doposiaľ uvedené krajský súd uzatvára, že na základe takéhoto hodnotenia produkovaných dôkazov potom dospel k záveru, že na ich poklade nie je možné uznať obžalovaných vinnými, nakoľko nie je možné bez rozumných pochybností ustáliť rozhodujúce skutkové zistenia, ktoré sa mali preniesť do skutkovej vety obžalobného návrhu, no predovšetkým bez rozumných pochybností takto ustálený skutkový stav aj rovnako ako v obžalobe právne posúdiť.

Súčasne krajský súd mal zato, že v danom prípade výsledky hodnotenia vykonaných dôkazov, pri existencii zásadnej dôkaznej núdze – nie je zrejmé, aké dôkazy je ešte možné vykonať – neumožňujú bez rozumných pochybností ani urobiť záver, že skutok kladený za vinu obžalovaným sa síce stal s určitým predpokladom tak, ako je jeho skutkový dej opísaný v obžalobnom návrhu, no nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní.

V tejto súvislosti krajský súd pripomína, že na preukázanie viny obžalovaného vo všeobecnosti platí, že súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Hodnotiac preto tieto dôkazy vo svojom súhrne krajský súd na rozdiel okresného súdu, nemohol v posudzovanom prípade urobiť bez rozumných pochybností jednoznačný záver o vine obžalovaných tak, ako im bola kladená za vinu v obžalobnom návrhu okresného prokurátora.

Krajský súd má zato, že v prejednávanom prípade za danej dôkaznej situácie, ak už nie sú k dispozícii na vykonanie ďalšie dôkazy a za existencie takýchto zásadných pochybností o preukázaní viny obžalovaných zo spáchania žalovanej trestnej činnosti je namieste v posudzovanom prípade použiť jedno zo základných procesných pravidiel - in dubio pro reo – a to v pochybnosti v prospech páchatela keďže nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní, preto obžalovaných podľa § 285 písm. a/ Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil a následne obligatórne postupom podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodených (vymenovaných vo výroku tohto rozsudku) odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku totižto, ak súd obžalovaného spod obžaloby oslobodí, odkáže poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody vždy na civilný proces, prípadne na konanie pred iným príslušným orgánom.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd považoval odvolanie obžalovaných A. B. a C. D. za dôvodné a rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.